

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

MARCH 22nd, 1963 — No. 588 — 18th YEAR OF PUBLICATION

Hoe gaan wij stemmen?

"Wat zou ik graag willen, dat U in Calvinist-Contact" alle stemgerechtigde Christenen zou opwekken hun stem uit te brengen op een partij, die niet de leuze naar voren brengt van: "los van Amerika" of de gevaarlijke theorie van het "gebroken geweertje". Ik heb verschillende mensen gevraagd op wie wij stemmen moeten. Maar het antwoord is steeds: "ik weet het niet."

"Wanneer alle protestanten hun stem uitbrengen op een partij, die ons als Christenen wordt aanbevolen, doen wij toch nog iets tegen het gevaar dat de Communisten in de kaart wordt gespeeld."

"Ik twijfel niet aan Uw goede wil en weet Uw bekwaamheid. Schrijft U het artikel dan in de Nederlandse taal, die kunnen wij allen nog wel lezen."

Dit is een brief, die wij dezer dagen van een onzer lezers ontvingen. Wat de schrijver vertolkt leeft in veler hart. Wij weten niet wat wij straks op 8 April moeten doen en toch willen wij ons niet onttrekken aan de mogelijkheid van stemmen. Als dan bovendien nog een beroep wordt gedaan op de goede wil, dan wordt het dubbel moeilijk om te zeggen, welke de partij zal wezen, die onze stem verdient. De vraag is namelijk of zulk een partij inderdaad te vinden is in ons land.

Wij willen nogmaals wijzen op de outlines, die in het Engelse bijvoegsel van ons blad voorkomen. Zeer in het bijzonder bevelen wij de lezing en herlezing van de outline van deze week aan. Laat desnoods het woordenboek hulp verschaffen, indien de taal niet geheel duidelijk is. Maar laat een ieder kennis nemen van het belangrijke werk, dat hier door de redactie van de outlines is gegeven.

Indien wij ons goed rekenschap geven van de politieke situatie in ons land, dan gaat het ten diepste niet over atoomwapenen, evenmin over samenwerking met de Verenigde Staten, of over welke andere urgente kwestie ook. De moeilijkheid is, dat aan de politiek, door welke partij die dan ook wordt bedreven, geen bijbels principe ten grondslag ligt. Men bepaalt zijn houding of gedragslijn aan de hand van de omstandigheden. Zodoende kan men vandaag een maatregel geheel anders verdedigen of motiveren, dan men gisteren zou hebben gedaan. Met uitzondering van enkele kleine partijen wordt de Canadese politiek niet beheerst door beginselen. De twee grote partijen, die in feite de toon aangeven, mogen elkaar nog zo fel bestrijden, maar zij hebben niettemin gemeen, dat zij beiden volkomen kleurloos zijn.

Tegen deze kleurloze politiek kan men zeer terecht bezwaren inbrengen. Wij moeten daarbij echter wel bedenken, dat onze bezwaren aan overtuigingskracht verliezen, indien wij daartegenover niet een eigen positieve politieke overtuiging kunnen plaatsen. Kunnen wij dit? Niemand moet zich nu door zulk een vraag gekrenkt voelen en nog minder moeten wij ervoor uit de weg gaan. Want die vraag wortelt diep. Een politieke overtuiging — een christelijke politieke overtuiging wel te verstaan — houdt zich maar niet met enkele aspecten van het openbare leven bezig. Het gaat er b.v. maar niet om of wij graag zien dat de kamerzittingen met gebed worden geopend of dat wij voor een wettelijke zondagsviering zijn. Het gaat veel verder en het is veel groter. In feite staat de christelijke politieke overtuiging niet los en op zichzelf. Zij maakt deel uit van een christelijk levensbeginsel.

Wij menen, dat dit nu precies het punt is, waaraan wij opnieuw aandacht zullen moeten gaan besteden. Staat dit Christelijk levensbeginsel ons nog voldoende scherp voor de geest? Is het levend onder ons? Zien wij dat dit beginsel betrekking heeft op álle levensuitingen en op álle levensverbanden?

Deze vragen roepen een andere vraag op. Wat is de Bijbel eigenlijk voor ons? Welke invloed heeft hij op ons leven? Is het een boek waaruit wij bemoediging kunnen putten als wij neergeslagen zijn? Is het een boek dat ons aanspoort tot blijdschap? Is het een naslagwerk, waaruit wij kunnen opmaken welke vrijheden en welke beperkingen wij hebben? Als de Bijbel niet meer is dan dat, dan hebben wij aan de openbaring van God geen recht gedaan.

Wij zouden met een tekst duidelijk willen maken wat wij bedoelen. Wij allen kennen de uitspraak van Paulus, "Want gij zijt gestorven en uw leven is met Christus verborgen in God." (Col. 3:3). Daarin vinden wij een diepe troost en een grote rijkdom. Maar daarmee hebben wij er niet genoeg van gezegd. Zeker, die troost en die rijkdom zijn zeer reëel, maar niet in die zin, dat wij (met eerbied gesproken) ons veilig opgeborgen weten en dat dit ons leven hier op de aarde eigenlijk niet raakt. Alsof deze tekst ons een grond zou geven voor wereldmijding! Integendeel. Juist die sterke verbondenheid met God doet ons "de heerlijkheid des Heren" weerspiegelen (2 Cor. 3:18). In dat woord "heerlijkheid" ligt het woord "heer". Dit duidt er voldoende op, dat wij een plaats hebben in het leven die gezag heeft. Met andere woorden moet dus in onze heerschappij van de Christus weerspiegeld worden. Ons met Christus geborgen zijn in God stelt ons dus in het ambt van de vertegenwoordiger van Christus, waarbij wij dan bedenken, dat aan Christus alle macht is gegeven in hemel en op aarde. Dus ook alle macht in Canada. Nog teveel leven en spreken wij, alsof er dingen en terreinen zijn, die buiten de Christus vallen. Er is niets, ook de politiek niet, waarover de Christus geen heerschappij heeft en waar wij dus zijn heerschappij niet behoeven of niet kunnen weerspiegelen.

Daarom begint ook onze politieke overtuiging bij het Woord van God. Daarin openbaart Hij zich en daarin omvat hij het gehéle leven. Het gaat er dus eigenlijk niet om of wij een dam tegen het Communisme kunnen opwerpen. Het opwerpen van een dam is een defensieve bezigheid, maar gelovigen zijn in het offensief. Zij weerspiegelen Hem die overwonnen heeft. Het gaat er ook niet om of wij nu of later een overwinning bij de stembus kunnen behalen. Misschien behalen wij die nooit. Maar het gaat er wel om, dat wij het woord van de Christus spreken.

Wij weten nu wel, dat er geen partij is die voor de aanbeveling in aanmerking komt, als waarop door onze briefschrijver wordt gedoeld. "The Christian in Politics" in ons Engels bijvoegsel laat daarover geen twijfel open. Onder de huidige omstandigheden kunnen wij tot geen andere conclusie komen, dan dat wij vooralsnog onze aandacht moeten richten op de plaatselijke kandidaten. Daaruit zullen wij onze keus moeten doen. Maar laten wij dit niet stilzwijgend doen. Indien wij onze stem aan de bepaalde kandidaat geven, laat de man dan weten waarom U op hem hebt gestemd (of gaat stemmen). Deze man zal U straks waarschijnlijk in Ottawa vertegenwoordigen. Dan moet hij weten hoe U over deze dingen denkt en wat U van hem verwacht. *)

Voor ons is de grote vraag eigenlijk niet welke partij straks op 8 April met een meerderheid uit de bus zal komen. Van veel meer gewicht is, dat wij de gelegenheid van de verkiezingen aangrijpen om ver buiten onze kring bekendheid te geven aan het beginsel, dat ons leidt ook in de politiek. Dit is óók een vorm van Christelijk getuigen.

D.F.

*) Dit is dan ook de reden, dat wij herdrukken van de outline in ons Engels bijvoegsel voor verspreiding beschikbaar stellen. Wij verwijzen daarvoor naar de desbetreffende voetnoot in de "Christian Courier".

Een echte winter in Holland

Duizend auto's op de wegen van de Alblasserwaard en een schitterende arresledenparade by de Kinderdijkse molens

Alle grootvaders zijn nu uitgepraat in Holland. Als zij met hun verhalen over "de barre winter van '90" los kwamen, gevoelden wij ons maar kleine jongens met onze wintertjes van '56, '46-'47, '41-'42, '38-'39 en '28-'29. Maar nu is dat afgelopen. We hebben nu een echte winter gehad, een strenge! De Hengelose kapper P. Flink heeft er kijk op gehad met zijn voorspelling. De winter van '62-'63 is niet mis geweest met 31 sneeuwdagen van 1 november—31 januari en strenge vorst van 22 december af. En de vorst heeft dapper volgehouden met 16 graden vorst in Eelde (Groningen) nog op maandag 4 maart. Maar toen was het ook radicaal uit met de winter en voor het zoele lentewindje van woensdag 6 maart, dat vriendschap had gesloten met een warm zonnetje, moest de sneeuw rap benen maken en het ijs werd in een paar dagen zo bros, dat een klein kereltje er woensdag zomaar doorheen plompte, al had de vorst dan ook voor een vloertje van 60 à 70 cm dikte gezorgd.

Maar streng is hij geweest deze winter. Dat leerden ons de glinsterende Poolsneeuw en Poolnaaldjes, die we met verbazing in het zonlicht zagen zweven. En alsof dat nog niet duidelijk genoeg was, kwamen prachtige witte sneeuwuilen hier om ons te verzekeren dat ze zich in de Poolsfeer van Nederland in de winter van 1963 best op hun gemak gevoelden.

In Canada lacht men natuurlijk om zo'n wintertje in Holland, maar vergeet niet, dat een Canadese winter nu eenmaal bij ons niet past. Wij gevoelen ons met 30 en 40 graden vorst en 2 meter dikke sneeuwlagen niet erg op ons gemak. Het was al erg genoeg dat onze rivieren wekenlang vast gezeten hebben en dat machtige ijsbrekers er slecht met de grootste moeite in slaagden om hun ijzige boeien te breken. En sprakeloos hebben we het aangezien, dat hier en daar dorpen door de zware sneeuwval van de buitenwereld afgesneden werden, dat de sneeuwblazers van Schiphol eraan tepas moesten komen om wegen schoon te blazen en stomverbaasd hebben we in onze auto's tussen hoge sneeuwwallen doorgereden. Ongerief, last en schade genoeg van zoveel sneeuw en ijs!

Maar toch, de witte, wollen sneeuwwade legde over stad en land ook een deken van onvoorstelbare schoonheid en zo nu en dan verraste de rijp ons door aan bomen en struiken, ja aan het ganse landschap een zilveren tooi van een onbeschrijfelijke pracht te geven. En een enkele maal heeft de vroege morgenzon er zo'n wonderschone gouden glans aan gegeven, dat men zich in een betoverde wereld waande.

In werkelijkheid echter zagen we echter een openbaring van de Here God als de opperste Kunstenaar, bij wiens kunstenaarschap iedere sterveling ver beneden de maat blijft.

Aanvankelijk hebben we wel wat geklaagd over de felle koude, die de lezers van "Calvinist-Contact" wellicht gemakkelijker verdragen in de droge Canadese lucht, dan wij in de altijd nog wat vochtige Hollandse atmosfeer. Maar we gingen er toch aan wennen. En naarmate de zon hoger aan de hemel klom en zijn stralen aan warmte en kracht wonnen, werd het prettiger om buiten te zijn. Als een verzachting van alle ongemak en moeite in deze barre winter zijn we overgoten met een overvloed van zonneschijn, zoals we hier in de winter vrijwel nooit beleven.

De boezems van Overwaard en Nederwaard en de Kinderdijkse molens in ongekende sfeer.

En zo kwam het dat jong en oud ook hun vreugde aan de winter beleefd hebben, mede door veelsoortig ijsvermaak. En in deze winterwonderwereld heeft God zijn spelende mensenkinderen bezig gezien en naar Salomo ons in Spreuken 8:31 leerde, heeft de Here zich vermaakt in het spel van de dieren. En zeer in het bijzonder heeft de Here zich in het spel van zijn mensen vermaakt als ze Hem voor de schoonheid en de vreugden van deze winter ook dank gebracht hebben.

B[illegible] streng was de winter van 1963, ongetwijfeld, maar ook mooi! Heel in het bijzonder heeft ook het internationaal bekende Kinderdijkse molengebied deze winter in het centrum van het ijsvermaak gestaan. Organiseerde de Alblasserdamse IJSclub achtereenvolgens vijf schaatsmolentochten door de Alblasserwaard met ruim elfduizend deelnemers op 25 of 30, 45 en 60 of 70 km en leverde een ringrijderij met arretikkers op de Alblas bij Alblasserdam op 20 februari reeds een schitterend oud-Hollands schouwspel op, het hoogtepunt van het ijsvermaak in de Alblasserwaard werd bereikt met de grote automolentocht van 80 km over de ijswegen met niet minder dan 1000 deelnemers en daarmee werd precies op tijd een fraaie afsluiting van het ijsseizoen gevonden. Dat was op zaterdag 2 maart. Reeds bij een proeftocht op donderdag 28 februari kwamen honderden deelnemers opdagen uit alle delen van het land en verder ook Fransen en Zwitsers.

Sommigen maakten de toerrit niet eens af. Ze werden onderweg zozeer door de schitterende schoonheid van het sneeuwlandschap geboeid, dat ze nu hier, dan daar bleven steken, omdat ze op het eenzame, maar prachtige landschap niet uitgekeken konden komen. En op deze donderdag reeds werden meters film en tientallen foto's geschoten.

Maar toen kwam de grote molen tocht van 2 maart en nooit maakten de verstijfde riviertjes, boezems en vaarten van de mooie Alblasserwaard kennis met dergelijk gemotoriseerd verkeer en nooit zagen de automobilisten het "Hof Souburgh" zo van nabij. Maar het meest aantrekkelijke van de tocht was toch wel, dat de roete de deelnemers langs vijftig molens voerde.

Weer kwamen de auto's uit het gehele land aangereden, maar er namen ook Duitsers, Belgen en Fransen deel aan deze wonderlijke tourrit van de Alblasserwaard. Ja zelfs een Engelsman, een Italiaan en Amerikanen uit West-Duitsland namen er aan deel.

Honderden toeschouwers genoten van het merkwaardige en aantrekkelijke schouwspel van honderden auto's over de soms naast elkaar liggende boezems in verschillende richtingen te zien voortsnellen, zij het met een matig en veilig gangetje van 30 km.

Hoog van een windmolen uit gezien was het een fantastisch toneel, overal op de vaarten en boezems wandelaars, schaatsers, fietsers, motorrijders, bromfietsers, auto's en paarden te zien en nog leuker werd het toen zich een stoet van 43 arresleden daartussen mengden. Eenspannen en soms bijzonder fraai betuigde tweespannen met fiere paarden en altijd weer de vrolijk rinkelende belletuigen en de wapperende, kleurige pluimen.

En dit alles in de onmiddellijke nabijheid van de zo bekende Kinderdijkse molens, die zich onverstoorbaar in hun rust als trouwe wachters op de kaden van alle kanten lieten bewonderen. Aan het snorren en klikken van camera's scheen op deze dag geen einde te kunnen komen.

Ook de arresleden kwamen van heinde en ver, uit de Haarlemmermeer, uit Blaricum, van de Zuidhollandse eilanden en uit de Alblasserwaard. Er vielen fraaie arresleden te bewonderen, maar ook oud-Hollandse kledij of de traditionele kledij van de streek. Velen hadden aan de spannen de uiterste zorg besteed, want de jury beoordeelde ze om prijzen toe te kennen voor het schoonste geheel.

Met de uitkomst van de arresleden bereikte het prachtige ijsfeest zijn hoogtepunt en uit de zeer opgewekte stemming bleek wel dat jong en oud naar hartelust genoot.

Op de juiste dag organiseerde de Alblasserdamse IJsclub dit mooie ijsfeest, dat 's avonds met een schitterend vuurwerk geëindigd werd, waarbij een veldijsbaan op fantastische wijze met Bengaals vuur in een rood licht werd gezet.

En zo werd het een winter om nooit te vergeten.

G. Vos — Alblasserdam

Arresleden op het Waterschap van de Nederwaard.

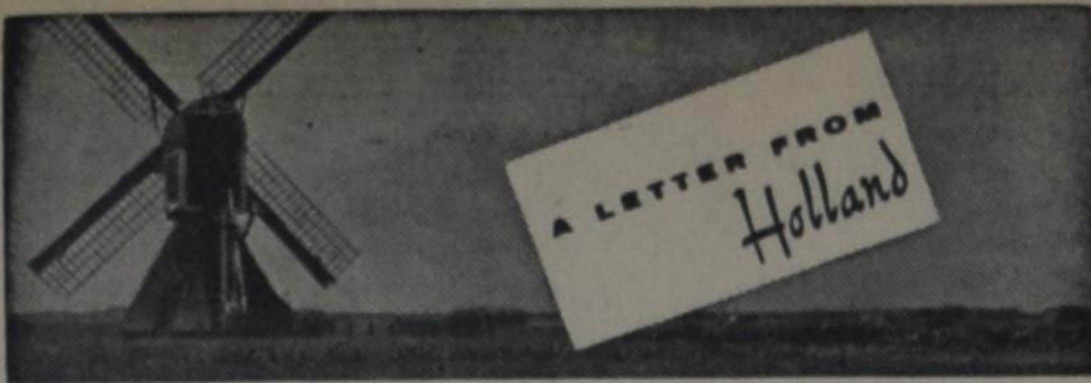
Veertig mensen op de vlucht

In oktober 1961 verscheen er een merkwaardige advertentie in de London Times. Een advertentie waarin gegadigden werden gezocht om de beschaafde wereld te ontvluchten. De heer B. Stanbury in London (40 South Audley Street) was de steller van de advertentie. De heer Stanbury had meer dan genoeg van onze moderne maatschappij met zijn emoties en onrust. Hij wil de rest van zijn leven graag in rust en eerlijke eenvoud gaan doorbrengen in een vreedzaam gebied waar men niet aan politiek doet, geen belasting bestaat, en waar geen verkeer is. Omdat dit ideaal niet door hem alleen kan worden bereikt, plaatste de heer Stanbury die merkwaardige advertentie.

Hij kreeg prompt duizenden brieven van mensen die ook de moderne maatschappij wensten te ontvluchten. Uiteindelijk werden er ca. 40 uitgekozen als gegadigden voor het "nieuwe land" Maar waar is zo'n land te vinden?

Het zoeken begon en de eerste belangstelling van de groep ging uit naar Zuid-Amerika, tot uiteindelijk resultaat kwam men niet en zo verstreek de tijd. Thans is de kogel door de kerk. Men heeft het eiland Percy (zie kaart) gekozen en in de eerste helft van dit jaar zullen enkele inwoners voor het nieuwe land van de heer Stanbury er zich gaan vestigen.

Er moet nog veel werk op het eiland worden verricht eer men het voldoende bewoonbaar heeft gemaakt voor de rest van de groep. De heer Stanbury is tot zijn daad gekomen omdat hij o.a. de waterstofbom wil ontvluchten. Zijn nieuwe plaats van vestiging ligt echter veel dichter bij de gebieden waar men proefnemingen met kernwapens neemt dan Engeland.

door Tjits Veenstra

We hebben de vorige week een klein boerenopstandje gehad in Drente. In de gemeente Hoogeveen had het Landbouwschap beslag gelegd op zeven boerderijen van boeren die hun heffing niet wilden betalen. In oktober 1962 zijn deze boerderijen door het schap gekocht, maar de boeren mochten tussen oktober en maart ten allen tijde hun boerderij terug kopen voor dezelfde prijs vermeerderd met hun schuld aan het Landbouwschap plus de administratiekosten. Vier boeren hebben dat gedaan, drie zijn halsstarrig gebleven: Hartman (f 325,50), Nijmeijer (f 247,52) en Van der Sleen (f 93.28). Zij zijn op 5, 6 en 7 maart per deurwaarder uit hun boerderij gezet. Deze boeren zijn aanhangers van de partij van de Vrije Boeren, waarvan de heer H. Koekoek te Bennekom de voorzitter is. Hij was met een grote aanhang naar Hollandseveld getogen en meende dat Nijmeijer het eerst aan de beurt zou zijn. Men begon echter met Hartman. De deurwaarder verscheen er met 100 man politie en 8 helpers die niet uit de streek kwamen. Hartman zelf stak geen hand uit, zodat de helpers zijn hele hebben en houden naar de openbare weg moesten brengen. Men had de bezitters van veewagens zo geïntimideerd, dat niemand de koeien durfde vervoeren, ze bleven tot 's avonds in de kou en de sneeuw buiten staan, toen werd er toch een veewagen gecharterd. Tot drie uur 's middags bleef alles rustig, toen trokken de "vrije boeren" naar de ontruimde boerderij. Natuurlijk ging er een hele groep opgeschoten jongens en schooljongens mee. De volwassenen waren zo laf om hen de kastanjes uit het vuur te laten halen en zelf op de achtergrond te blijven, hen met allerlei kreten aanmoedigend. Ze gooiden met ijsballen, stenen, stukken hout naar de politie en naar de auto van de burgemeester. De politie probeerde hen eerst met traangasbommen te verdrijven. Schieten wilde men niet, er waren te veel kinderen bij. Maar er werden wel charges uitgevoerd. 's Avonds kwamen de jongelui terug, ze gooiden de ramen in, vielen de agenten aan (er werden drie gewond) en spanden een staaldraad over de weg. Maar toen waren de kinderen naar bed en kon de politie hen steviger aanpakken. De volgende dag was de boerderij van Nijmeijer aan de beurt. Hij hielp wèl mee om zijn boeltje weg te dragen. Om tien uur 's avonds circuleerden er geruchten, dat de boerderij in brand zou worden gestoken, om half één stond hij inderdaad in lichterlaaie. Boer Koekoek bevond zich toen op het erf. Weer moest de politie met de blanke sabel de nozems uiteen jagen. De politie heeft 2 mannen gearresteerd, maar later weer vrijgelaten. Men gaat na, wat boer Koekoek die avond heeft gedaan. Het erge is, dat niet het Landbouwschap maar Nijmeijer zelf voor de schade opdraait, zodat zijn dorpsgenoten hem een slechte dienst hebben bewezen. De 7de maart werd de boerderij van Van der Sleen ontruimd. Hij stak geen hand uit en deed niets dan schelden. Alle drie boerderijen stonden voortdurend onder bewaking, zodat de jeugd niets durfde te ondernemen en het rustig bleef. Zaterdagmiddag heeft Van der Sleen de wijste partij gekozen en te kennen gegeven dat hij zijn boerderij terug wilde kopen en zijn schuld wil betalen. Diezelfde middag hebben de buren hem geholpen om zijn boeltje terug te brengen, een actiecomité zal hem helpen om de nodige gelden bijeen te brengen.

Op de Goereese gorzen hebben gemeente-ambtenaren een oude, aan alle kanten tochtende autobuscarosserie met 80 half verhongerde en bevroren varkens ontdekt, nadat ze de cadavers van 6 varkens op een vuilnisbelt vonden. Ze waren het eigendom van boer E. S. te Melissant, die er een wilde varkensstand op na houdt en zelf niet weet hoe groot zijn kudde wel is. Later bleek, dat er veel meer dode dieren waren, misschien wel honderd. Sommige lijken waren aangevreten, vermoedelijk hebben de overlevende varkens in hun honger er aan geknaagd. Toen er een brandje op de belt uitbrak, gingen de levenden zich er bij staan warmen. Men heeft het terrein tot besmet gebied verklaard en tegen de eigenaar is procesverbaal opgemaakt.

Het Landbouw-Economisch Instituut te Den Haag heeft ontdekt, dat de kippenhouders in Noord-Brabant en Zuid-Limburg per jaar ruim twee gulden meer aan een kip verdienen dan hun collega's in Friesland en Groningen. De oorzaken zijn: hogere voederkosten, terwijl de kippen in het noorden, doordat ze tot de zwaardere rassen behoren, meer eten.

In Heerenwaarden is boer W. van Hoften in hongerstaking gegaan. Men had een stuk weiland van hem onteigend, maar de schadevergoeding is nog steeds niet betaald. Hij heeft negen koeien moeten verkopen en van de overige vier kan hij met zijn vrouw en drie kinderen niet leven. Hij heeft minister Korthals een brief op rijm geschreven, waarin o.m. staat: Geachte Heren, nu voldaan, welaan zal ik op 11 maart in hongerstaking gaan. Mijn vee, dat houd ik nog in leven, totdat mijn krachten het begeven.

De winter is voorgoed verdwenen. Dinsdag 5 maart is het begonnen te dooien. Nu valt er nergens meer sneeuw te bekennen en steken de crocusjes hun neusjes al weer boven de grond. De eerste dooidagen waren bijna zomers, maar sinds gisteren waait het hard, regent en onweert het af en toe. We hebben de koudste winter sinds 1830 gehad. De vorst is niet overdreven streng geweest, maar heeft lang geduurd. Maar het slot maakte veel goed, we hebben 100 uren zon gehad in twee weken. De schade die de winter aan onze economie heeft toegebracht is groter dan die van de stormramp in 1953. De groenten zullen tot mei duur blijven. De militairen hebben zich bijzonder goed geweerd. Ze werden 37 keer te hulp geroepen bij het sneeuwruimen, 24 keer konden ze het met de schop af, 13 keer moesten er dozers, graders en blowers aan te pas komen. Verder hebben ze met springstoffen de bevroren bovenlaag van zanddepots doen springen, ze hebben explosieven vanaf de brug naar de bouwput in het Haringvliet geworpen, toen ijsschotsen de peilers bedreigden en met waterwagens naar Rotterdam gereden om dieetpatienten aan goed drinkwater te helpen, toen er daar zout water uit de kraan kwam. En ook toen de dooi intrad, zijn zij in de weer gebleven. Honderd militairen hebben wacht gelopen in de Achterhoek, toen het kruiende ijs in de beken de dijken dreigde te beschadigen. Op de weg Ruurlo—Groenlo lag een ijslaag van 70 cm dik, afkomstig uit de Berkel. En nu zitten we dan met het euvel van de opdooi. De ANWB heeft een informatiedienst over de wegen ingesteld. Op de hoofdwegen valt het mee, daar geldt hier en daar een maximumsnelheid. Maar de secondaire wegen zijn er erger aan toe. In Friesland is de helft van het aantal wegen afgesloten, ook op Goeree-Overflakkee, Voorne Putten, IJsselmonde en in de Hoeksewaard is het bar en boos. Maar het ergst getroffen zijn Leusden en Stoutenburg in Utrecht. Daar zijn alle toegangswegen radicaal afgesloten, zelfs voor fietsers en bromfietsers. Een vrachtauto met 3 ton veevoeder die er toch naar toe wilde, is in beslag genomen. Alle bewoners zijn nu natuurlijk boos op de burgemeester en de ambtenaren op het gemeentehuis moeten overwerken, zoveel aanvragen om ontheffing zijn er.

Ook de schoenmakers hebben een moeilijke tijd achter de rug. De meeste mensen droegen in de sneeuw schoenen met dikke rubberzolen, zodat er deze drie maanden aan leren zolen weinig te repareren viel. De bouwvakarbeiders gaan 's zaterdags werken om de achterstand in te lopen. Ze hadden gehoopt, dat ze over het loon dat ze daarmee zullen verdienen, geen belasting en sociale lasten behoefden te betalen. Maar dat heeft de regering niet toegestaan, omdat dan het eind zoek is, want de mijnwerkers en de sneeuwruimers, enz. enz. hebben ook overgewerkt.

Een commissie van de Hervormde kerk te Dordrecht heeft verklaard, dat de nieuwe psalmberijrijming zo niet aanvaardbaar is. Over 50 jaar zou dan al weer een nieuwe berijming nodig zijn. Ze vindt dat zelfs niet volstaan kan worden met enkele wijzigingen, maar dat ze ingrijpend moet worden veranderd. Misschien zouden er ook kleine wijzigingen in de wijzen moeten worden aangebracht. De commissie beveelt aan om de nieuwe berijming naast die van de berijming van Haspers en andere berijmingen te leggen en daar dan desnoods een bloemlezing uit samen te stellen. Zo is de berijming van 1773 ook tot stand gekomen.

Er moeten in ons land 55 nieuwe Gereformeerde kerken worden gebouwd. Op 1 januari waren er in Nederland 778.052 mensen lid van de Gereformeerde kerk, voor hen zijn 434.000 zitplaatsen in de kerkgebouwen beschikbaar. Ongeveer 56% van alle Gereformeerden kunnen dus per dienst naar de kerk gaan. De grote stadskerken in de centra zijn vaak lang niet vol, terwijl de gebouwen in de nieuwe wijken te klein zijn en daarin vaak dubbele diensten worden gehouden.

De Gereformeerde Kerk (vrijgemaakt) en de Christelijke Gereformeerde Kerk te Eindhoven hebben elkaar als kerk van Christus aanvaard, evenals die te Amsterdam. In Eindhoven gaat men aan kanselruil doen en wel eens per zes weken. Dit geldt niet alleen voor de bediening des Woords maar ook voor die der sacramenten.

Onze Sjoukje Dijkstra is opnieuw wereldkampioene kunstrijden geworden.

Het Nederlands jeugdelftal heeft de jeugdploeg uit Wales verslagen met 11—2. Het heeft wat krijgertje gespeeld met zijn tegenstanders, schrijven de kranten. Nu mogen de jongens (16—18 jaar) in april naar Engeland voor de revanche-wedstrijd.

In het dorpje Geulle in Zuid-Limburg is de school gesloten geweest uit angst voor... leeuwen. Er waren enkele eenjarige welpen ontsnapt uit een oud herenhuis, drie keer binnen drie weken. De politie heeft er zelfs een uit een bed in een slaapkamer gehaald.

Politieke Advertenties

Van een onzer lezers ontvingen wij een brief, waarin hij onder meer schrijft:

"In C.C. van 15 maart zag ik een 'kennisgeving, stemt juist, stemt liberaal.'

Ik zou graag wilen weten of dit een 'paid ad' is of werkelijk een aanbeveling, gegeven door de redactie van C.C."

Wij hebben de schrijver van deze brief reeds rechtstreeks geantwoord, doch wij willen ook in ons blad hierop reageren. Het is namelijk niet onmogelijk, dat dezelfde vraag ook bij anderen is opgekomen.

Inderdaad is de advertentie betaald en dus niet een advies, dat door ons blad is gegeven. In onze redactionele kolommen hebben wij de laatste tijd vrij veel aandacht aan de politiek besteed. Daarin hebben wij getracht duidelijk te maken, dat naar ons gevoelen geen enkele partij in Canada ons als partij aanbevelenswaardig voorkomt. Hieruit volgt, dat wij dus ook de advertentie van de Liberal Party voor haar rekening laten.

Wij hebben ons op het standpunt gesteld, dat wij de partijen niet de gelegenheid moeten ontnemen, zich tot onze lezers te wenden in de vorm van advertenties. Zij mogen ons binnen bepaalde perken wel vertellen, waarom zij denken, dat zij ons in de regering zouden kunnen vertegenwoordigen. Wat in deze partijen gedacht wordt is daarom nog niet hetzelfde als wat wij denken. Wij willen er daarom op wijzen, dat de inhoud van deze advertenties buiten de verantwoordelijkheid van de redactie ligt.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

CHRISTIAN CC COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 34, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 nd 547-1489.

NATO COMMITMENT

Uncle Sam want YOU to live up to a "commitment to supply nuclear capability" to your air force and army in Europe, is the sum and substance of what Gen. Lauris Norstad was telling Canadians in Ottawa with this gesture. "Canada will not be living up to its NATO commitment if it doesn't accept nuclear warheads," said Norstad, retired Supreme Commander of Allied Forces in Europe.

Dr. P. Y. DE JONG Rev. F. GUILLAUME
Dr. R. KOOISTRA Dr. P. G. SCHROTENBOER

Timely Topic

THE CHRISTIAN IN POLITICS

III.

The issue before each of the political parties

A. THE NEW DEMOCRATIC PARTY

1. **The issue itself**

The leader of the N.D.P. has not left us in uncertainty with regard to the stand taken by his party in the issue of Canada's commitment as to the acceptance of nuclear weapons. He stated in the House of Commons on Jan. 24th (the Cabinet fell on Feb. 5th!): "We maintain that Canada's best contribution to the peace of the world consists in refusing to acquire nuclear weapons for Canada's forces either at home or abroad. For Canada to become a nuclear power, no matter under what pretext, is to invite the growth of the world's nuclear club.".

2. **Evaluation of the program of the party.**

We wrote in the first outline that we should evaluate each party's stand in the context of its program of principles.

It is clear that the N.D.P. by speaking about "the world's nuclear club" does not consider the use of nuclear weapons to be part of the power of the sword which God has entrusted to the Government. The expression "nuclear club" does not show much understanding of and appreciation for the office of the Government.

Because of its humanistic character, the N.D.P. underestimates the dangers which threaten our freedom. In this way its program of principles becomes unrealistic. Nevertheless we have the advantage in discussing the N.D.P. that these "humanistic" principles have been spelled out. It contains a section on "Disarmament and Defence" (even the order of the words deserves our attention!) in which we read:

"The revolution in weapons technology makes two facts obvious to reasonable men. Firstly, annihilation is now a physical possibility. Secondly, there is no known direct defense against nuclear missiles. Policy must be based on these realities.

Canada must make a general and searching reappraisal of its defense role. Much of the money which she now allocates to defense could be better spent on providing such conventional troops as the United Nations may require, and on aiding underdeveloped countries.

NORAD was intended to meet the threat of manned bombers; with the development of missiles, it is obsolete. Furthermore, there is every danger that the Bomarcs will be equipped with nuclear warheads. The **NORAD agreements should therefore be terminated . . .**

We should propose a treaty to establish a non-nuclear club of nations pledged not to manufacture, store or permit nuclear weapons on their soil nor to use such weapons at any time . . ."

These principles have been published in May, 1961.

Observe: 1. the humanistic point of departure in the appeal to "reasonable men".

2. the complete disregard for God's guidance of history in the statement on "annihilation" as a "physical possibility".

3. the trend to centralization in making defense a responsibility of the United Nations.

4. the lack of reason in the reason why we should terminate our NORAD agreement.

5. the old socialistic trend to finance welfare from savings on defense.

3. **The party of the program.** It is important for the coming election that we also study the party of the program, which means mainly that we know something about the history of the party.

With respect to the N.D.P. the interesting question should be raised whether the N.D.P. is a revolutionary party or not. Does she want the Marxistic revolt or a limited Marxistic revolt? Some of her spokesmen declare solemnly that the N.D.P. is not Marxistic (even less Marxistic — they say with an enjoyable lack of reasonable consistency — than the English Labour Party) but only wants to promote "planned economy". Let us see.

The N.D.P. had the C.C.F. (the Co-operative Commonwealth Federation) as mother. The C.C.F. in turn, was born from the deep economic need and frustration of many Saskatchewan farmers in the beginning of the 1930's (the dirty thirties), in which agricultural individualism seemed to be doomed to complete failure. But was the remedy any better than the malady? The C.C.F. promoted a "new social order" described as "the proper collective organization of our economic resources" and as a "social and economic transformation to be brought about by political action." Apparently the C.C.F. turned from a powerless individualism to a state directed collectivism as its saviour. Said Mr. M. J. Coldwell, its leader: "The struggle of the twentieth century is between sovereignty of the government elected by the people, and the sovereignty of private financial power." One wonders what the difference between this sentence and the Marxistic maxim (principle) of class struggle is. Stanley Knowles writes, "The New Party is carrying on from the point reached by the CCF, and it will carry forward the social ideals the CCF gathered and developed across the years." (The New Party, p. 119) The democracy, according to Knowles, "must provide for control by the people of all things that affect their lives." (p. 124) Nothing needs to be said anymore about being governed by God and His Word. As to the fact that the N.D.P. would "only" initiate "planned economy", I refer once more to their program of principles of 1961 in which we read: "Old party governments suffer from yet another superstition: they continue to speak piously of "free enterprise". In its name they have weakened the economic strength of Canada and her people . . . The New Party will expand public and co-operative ownership for such purposes as the operation of utilities, the development of resources, the elimination of monopoly concentrations of power, and the operation of major enterprises immediately and directly affecting the entire nation." The door to socialization is opened wide.

4. **Conclusion.** In the closing sentence of his book, Stanley Knowles appeals to the "ordinary people of this country, farmers and industrial workers, school teachers and small businessmen, housewives and professionals", thus indicating clearly that the N.D.P. is not and cannot be a truly national party, but needs to be a party of a "class' of people (the ordinary). Politics becomes subordinated to economics. The party is in conflict with the principle of sphere-sovereignty as well as with the absolute sovereignty of God.

B. THE SOCIAL CREDIT PARTY

1. **The party on the issue**

With regard to Canada's commitment to accept nuclear weapons within the framework of NORAD and NATO the Social Credits are a "kingdom divided against itself". Perhaps they also began to build a political tower, without first sitting down to count the cost.

The leader of the Socreds, Mr. R. N. Thompson, declared this year on January 15, that he would support nuclear weapons for the Canadian contingent in the NATO. On January 25 he added that if Canada has made commitments to accept nuclear weapons, she should honour them. On February 11 he stated: "We must differentiate between offensive and defensive weapons. On offensive weapons — Canada wants no part of them. If defense requires defensive nuclear weapons for Canada, they should be accepted." It should be left up to a non-partisan Parliamentary defense committee to further decide after the election. Mr. Real Caouette, having the honour of being the Deputy-Leader of the Socreds (whatever this means), stated very plainly when asked about his stand on the issue: "It's no. At home, no. Abroad, no."

Coming to Quebec, Mr. Thompson tried what The Globe and Mail describes as a "somersault". Said he: "I will do everything in my power to prevent Canada from becoming a nuclear nation or becoming involved in a nuclear club."

Later on he tried to bridge the gap between his former and latter statements by adding to his new pledge (that he will try to prevent Canada from becoming a nuclear nation) the additional one that we must co-ordinate our defense policies with our neighbours and friends in the Western World.

The whole situation became so beclouded that Premier Manning of Alberta issued an admonishment directed to Thompson as well as to Caouette, in favour of accepting nuclear weapons on the basis of our previous commitments.

2. **The program of the Party**

It appears then that there is not much in the program relevant to matters of defense.

3. **The party of the program**

Here we meet again the problem regarding the asserted Right-wing character of the party. According to the Rev. J. Vriend (Calvinist-Contact, May 4th, 1962) the New Program of this party confesses the Sovereignty of God and man's creation by God.

The mother of the Social Credit Party was the U.F.A. (United Farmers of Alberta) which took over from a liberal provincial government in Alberta in 1921. The father was Major C. H. Douglas, an engineer in England, who "engineered" a system of easy money to be provided by the state to the people. William Aberhart, a Calgary school-principal, promised in the depth of the depression to give a monthly $25.— to every citizen. This brought the Socreds to power in Alberta in the year 1935. The promise, however, was never fulfilled. *)

F. H. Underhill, a professor of history of the university of Toronto, describes their history by stating: "From being a rather fantastic millenial movement of the left, Social Credit has moved far to the right in recent years. After entering the lists as champion of the farmers against big business and the parties dominated by big business, it now campaigns as the defender of individualism against the threat of socialist totalitarianism as represented by the C.C.F." (Canada, p. 344). It is obvious that the terminology "right-left" in these words does not refer to the central religious direction of the human thought, but to economic principles (in which economic "right" still can be a strong religious "left").

4. **Conclusion.** The Social Credit party is a remarkable one. But she cannot be qualified as being a Christian political party. Why did many people in Quebec vote for this party during the 1961 election? According to one observer: "It isn't that they care about Social Credit doctrine. It is something much more negative. They really accept Caouette's slogan: they have nothing to lose." Because of the fact that the two major political parties do not present a real choice, do not have a real program of principles, such a crisis party as Social Credit really is, with its vague resemblance of what might be a program of principles, always has a chance. Given leadership of sufficient administrative ability and of personal sincerity, they might do reasonably well in the management of the affairs of a province. This fact, however, does not mean that the Socreds have given any evidence of being able to provide the country with the government, it so sorely needs.

C. THE LIBERAL PARTY

1. **The Liberal Party and the issue**

Liberal Leader Lester Pearson has before the defeat of the present government charged this cabinet with indecision and with conflicting opinions between the Prime Minister and the Minister of National Defense. After the United States had issued the bold statement in which Canada was blamed for lack of consistency with regard to its commitments in NORAD as to the acceptance of nuclear weapons, Pearson declared in the House of Commons: "Let us remember that the real threat to Canada's security does not come from the United States but from Communist imperialism and unnecessary disputes between the Western Allies will weaken us all."

It seems, however, that the Liberal caucus, responsible for the Liberal platform, at first had some difficulties with making up its mind as to the stand to be taken on the issue. In January Pearson modified his acceptance of nuclear arms for Canada with some restrictions. This was ridiculed by the leader of the N.D.P. as being a position completely without logic, meaning this: "We do not want nuclear weapons, but since we are committed to accept them we should take them and then try to renegotiate ourselves out of them."

But at the beginning of his election campaign in Montreal on February 23 Pearson stated: "The Atlantic coalition means among other thing nuclear weapons for defense as long as the Russian Communist Empire has them for attack."

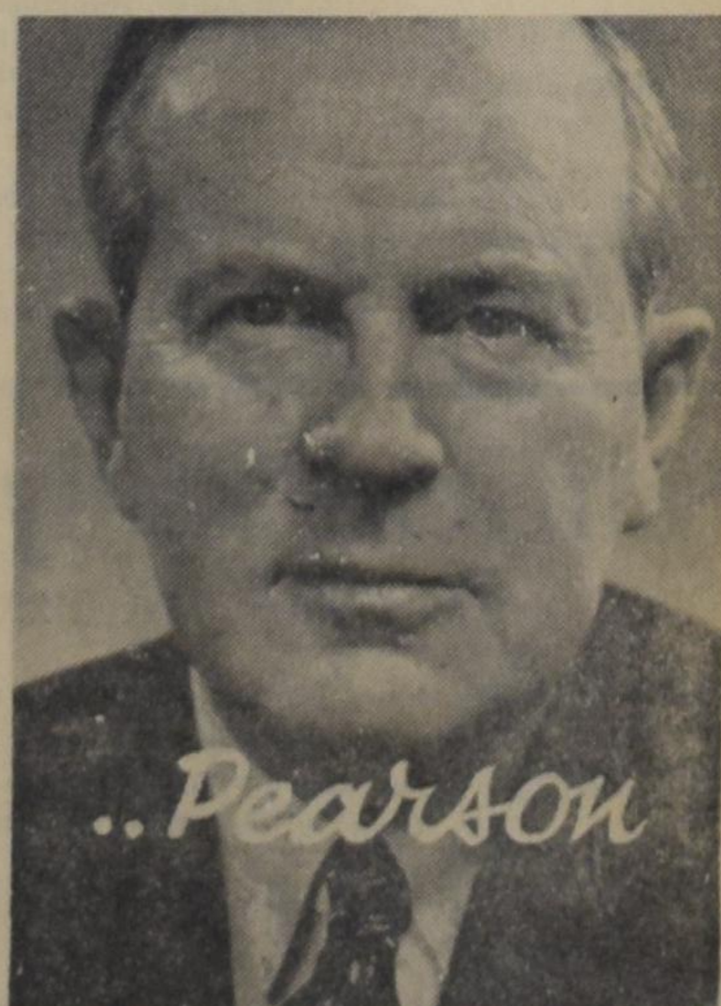
There is no indication up to to-day that the Liberals would not be agreed on this policy.

(Continued on page 8)

*) The Alberta government under Premier Manning paid once a bonus to every citizen, but it never became a monthly payment.

LEADER OF THE
CONSERVATIVE PARTY

LEADER OF THE
LIBERAL PARTY

LEADER OF THE
NEW DEMOCRATIC PARTY

Robert Thompson

LEADER OF THE
SOCIAL CREDIT PARTY

THE CHRISTIAN IN POLITICS

(Continued from page 7)

2. **The program of the party**

There is nothing in the program of the Liberal party which makes this liberal position one of principle instead of opportunity. As a matter of fact, Mr. Pearson declared in January 1961: "We should not acquire nuclear weapons under any kind of national or joint control." The only motive Mr. Pearson may have had in the present liberal position, could be the traditional liberal leaning to the U.S.A.

3. **The party of the program**

The Liberal party does not have a clear program of principles, but operates, just like the Progressive Conservatvie party, on a platform, formulated from time to time, as need arises, by a caucus, strongly dominated by the leader. The conventions are more designed to choose a new leader or to work up enthusiasm than to deal with principles.

As far as the Liberal platform is concerned, it stresses strong and good government (whatever this be), the ability of its candidates and a number of improvements in social and welfare legislation (higher old-age pensions, baby-bonus for children over 16 years of age, etc.).

The platform for the 1963 election is the same as the one for the previous one in 1962.

4. **Conclusion.** As far as the issue at stake is concerned the hope seems to be justified that the Liberals will not leave Canada defenseless in the present crisis. We have indeed a God-given responsibility to come to the defense of our country by the way we vote on April 8th.

As far as the principles of the Liberal party is concerned, see under E.

D. THE PROGRESSIVE CONSERVATIVE PARTY

1. **The Progressive Conservative Party and the issue**

Mr. John Diefenbaker, Leader of the party and Prime Minister of Canada, has not **changed** his **indecision** with regard to the acceptance of nuclear weapons. For some time during this election campaign he has promised a "definite statement on the nuclear question", but it still has not been issued.

His position as to NORAD can be summed up as: negotiate an agreement with the United States whereby nuclear warheads are readily available in time of an emergency, but let Canada not become a "nuclear storage dump".

With regard to NATO, Mr. Diefenbaker wants to wait till after the May meeting of this organization, after which Parliament will be asked to make up its mind as to the role Canada will play in NATO.

Several Cabinet ministers did not agree with their Prime Minister and political leader, among whom was also the Defense Minister, Mr. Douglas Harkness.

2. **The program of the party**

Again there is nothing in the program of the Progressive Conservative party which makes the stand on the nuclear issue to be one of principle rather than of opportunity. The only motive which may have led Mr. Diefenbaker, could have been a traditional fear for a too strong influence of the U.S.A. in Canadian affairs. But it can easily be seen that Mr. Diefenbaker's position does not present any safeguard for Canadian influence in the defense of this continent, should an emergency arise (which God forbid).

3. **The party of the program.** The Progressive Conservative Party does not have a clear program of principles. It operates on a platform, mainly inspired by its leader. The Progressive Conservative party is the historical product of John A. Macdonald and George Etienne Cartier, who brought Upper and Lower Canada together in a party which originally was named the "Liberal-Conservative" party. Later on the party adopted the name "National Conservative Party" to be exchanged for its present name in 1942. This bit of **history of names** illustrates already how little real difference there is between the two major political parties in Canada. See also under E.

Mr. G. Hogan has recently written a book about "The Conservative in Canada", in which he tells us that he rejects the right-wing radicalism which is flourishing as conservatism in the United States and gives his allegiance to the conservative tradition as established by Sir John A. Macdonald. He therefore regards welfare schemes designed to promote justice as a noble conservative concept. Here also Mr. Hogan demonstrates the confusion of our present political terminology.

4. **Conclusion.** As far as the issue under discussion is concerned, we see only danger in a return to power of the Progressive Conservative Party under its present leadership. It is our God-given responsibility to prevent the nation from becoming defenseless in times as dangerous as ours.

As far as our evaluation of the principles of the Progressive Conservative party is concerned, see under E.

E. THE RELATION LIBERAL-CONSERVATIVE

1. **In history.** According to F. H. Underhill, ". . . there was little in the early years of the twentieth century to distinguish the two historic Canadian parties except that one was in and the other was out." (Canada, p. 338) Here again it appears that there is no basic alternative between the two major parties. The relationship is not polar. They both walk on the same side of the globe in the same direction and it is not even predictable which one of the two will pick up the most speed. Why is this the case? Because the alternative liberal-conservative, already tempered to liberal-**progressive** conservative, is not related to conflicting normativity. Both terms just indicate relation to historical situations and data. Both proceed from the same confidence in the modern rationalistic mind. They both **make** the world. "It is just a question of working out the details (in the struggle for certainty and community). Rationalistic man is optimistic. Continual innovation and endless experimentation are the way to mastery. There is no **relevatory** Light of a Creation-order. There is no order to which he was created. Reason as original Light, can ignore any question as to a light of Creation. It generates its own Order out of itself as **creative thought.**" (H. E. Runner, Christian Perspectives, 1962, p. 208)

Both liberalism and conservatism are born from the apostate heart, no matter how faithful churchmembers some of their leaders may be. Both are blind with regard to the **main** problem, that of the religious direction. Being both on the way away from God, it does not make a great deal of difference whether the one walks to the right side of the road or the other to the left side.

Professor Underhill wrote in 1949: ". . . all the Canadian parties now profess to be progressive, all present advanced social-security programmes, all propose some degree of state regulation of the economy for the benefit of the masses. All the other parties are angling for the same votes and the same interest-groups which socialists may consider to belong to them. Whatever their moral indignation at the potential iniquities of totalitarian socialism, the parties on the right will continue to move in the socialistic direction; their ritualistic incantations of individualist faith have less and less connection with their actual practices . . . The two-party system of the . . . 1960's . . . may look . . . remarkably like the two-party system of the days of Macdonald and Laurier" (Canada, 351/2)

This makes it clearer than the sun that the choice between liberalism and conservatism is not that of deciding between humanism and christianity in politics. Permit us one more quotaton:

> "To look at this matter of conservatism and progressivism in the light of the norm of the central divine Law of love, Vollenhoven writes, is to see "that we may not resign ourselves to or acquiesce in that which is evil, no matter with what claims to hoary antiquity it may come to us or in what unprecedently new halo of glory it may present itself to us, and . . . that in the struggle for that which is good we are not to leave ourselves without a witness even though at first it might scarcely draw the attention of either conservatives or progressives." (Christian Perspectives, 1962, p. 221.)

This is to say: something is not good, just because it is old or just because it is new.

2. **At present.** During the previous election in 1962 the author of these outlines gave some reasons why he, at that time, preferred to vote for the Progressive-Conservative Party, even though the choice of parties was one between two shades of pink. Of these reasons we restate the following:

1. In the Liberal party itself we have a right and a left wing (remember what was said about the meaning of the words "right" and "left"). A liberal victory would tend to strengthen the left wing of the party, also from the desire to win over supporters of the N.D.P.
2. The Liberal party has strongly favoured unionism and a liberal victory does not seem to strengthen the possibility of development of the Christian Labour movement in Canada.
3. The manner in which the Liberal party has criticized and obstructed the now defeated cabinet was marked by emotional overtones and often pretty disappointing.
4. With a view to history we may expect from the Progressive Conservative Party a somewhat warmer appreciation of the structure of authority, the value of the Crown and the National authenticity of Canada.

3. **Conclusion.** Over against these small differences which in a former election could make the scales dip to the side of the Conservatives (as result of our responsibility in an immediate need for a new government) now stands the (just as immediate) responsibility of the nation with regard to our defense problem.

QUESTIONS FOR DISCUSSION

1. Do you think it to be characteristic that in the book of Stanley Knowles on "The New Party" the name of Karl Marx and the words "class-struggle" and "capitalism" are not mentioned?
2. M. J. Coldwell wrote in his "Left Turn, Canada": "The C.C.F. drew considerable support from ministers of the Protestant Churches (there were twelve of them among its candidates in the federal election of 1953) who saw in its program nothing but the application of the Christian principles to the economic sphere." (p. 24). Does this tell you something about church life too? Think of the concept of "social gospel".
3. Canadian politics is sick because all parties reduce politics to economic management of the affairs of the people. Does this imply that we should at no time and under no circumstances favour guided or planned economy? In which ways should the government use its sword and its shield (for the protection of the weaker ones) in the economic sphere? Do you see any such problems in Canada which would warrant a resolute interference in Canada's economic life by the government?

LITERATURE:

Christian Perspectives, 1962.
Stanley Knowles: The New Party.
Canada, in The United Nations Series, edited by **George W. Brown.**
R. Kooistra: The Free Canadian (on the idea of freedom).
For those who are able to read Dutch:
D. Valstar: Van Wingewest tot Vrijheidsstaat (nog steeds actueel).
G. Groen Van Prinsterer: Ongeloof en Revolutie.
C. Smeenk: Onze Volksvrijheden.
Beginsel en Algemeen Staatkundig Program van de Anti-Revolutionaire Partij (verkrijgbaar bij de Dr. Abraham Kuyper Stichting in Den Haag).

POSTSCRIPT

Our country is in great danger. Canada faces the possibility that in the April election neither of the parties will obtain a majority in the House of Commons. Moreover we face the danger that the issue of the acceptance of our responsibility with regard to the defense of our national freedom will not be settled in the right way by the outcome of the election. But the greatest danger is that blind leaders will continue to lead the blind.

Therefore I suggest the following steps for action:

1. Prayer by individuals as well as groups.
2. A special prayer-service in all churches on e.g. Sunday April 7th, the day before the election.
3. Each Christian should think a lot about his responsibility with regard to tha election as an integral part of his office of believers.
4. All Christians should organize Christian political meetings to study the political problems we face.
5. All Christians should co-operate in a kind of national christian political organization for further study and future action.
6. This organization should appoint as soon as possible a study-committee to phrase a concept of a Christian Political Creed.
7. All Christians should attend the political meetings where they can obtain information as to what the candidates of their riding are thinking about the issue of this election and about the future of Canada in general.
8. All Christians should be alert not to be lured by political promises or by their own materialistic interests to easy acceptance of any political party and its program or platform.
9. All Christians should use any opportunity to inform political candidates and leaders as to their Christian point of view with regard to the office of government. (Mr. D. Farenhorst was quite right when he wrote: The main point as a matter of fact is not whether we know what the candidates say and think about the several problems. What matters is that these candidates know what we think about these various items." (C.C. March 8th, 1963)).
10. Vote in obedience to God and in the best possible interest of Canada on April 8th.

Reprints of this article are available. Prices, prepaid to one address: 10 - 50¢; 50 - $2.00; 100 - $3.50; 500 - $12.50. Address: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 34, Station B, Hamilton, Ont.

Let's Play Chess

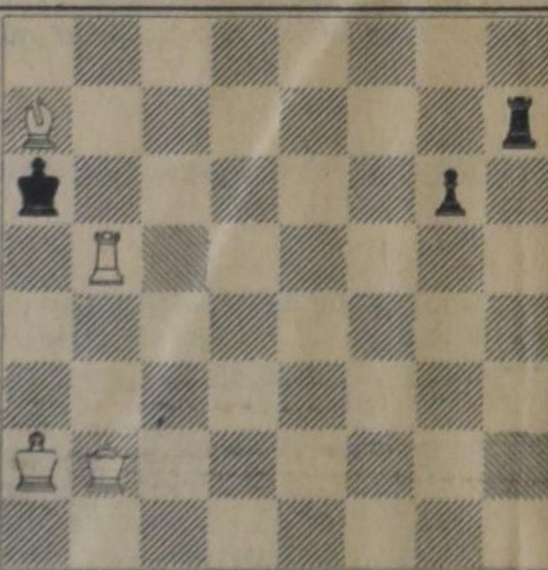
Editor: Mr. C. HESS

HOW TO SOLVE A PROBLEM

Checking the many solutions sent in from all sides, I notice a lack of knowledge about questions as, what is a variation?, what is a threat?, what is a full description?, etc. Some contestants write down only white moves, others never mention the threat. Therefore I would like to help you this time with some advice.

Author: J. Scheel

Black: 3 pieces

White: 4 pieces

White to play and mate in two moves.

Let us try to solve the problem by Scheel, here published. At a first glance we discover that white could mate the black King immediately if black would play 1. —, KxB? White could answer 2. Q-R3 mate or R-QR5 mate. This might be an indication that white's first move should be done by the Queen or the Rook. If white would play 1. Q-N4, he could threaten 2. Q-R5 mate. However, this plan can easily be prevented by black's move R-R7 ch! For this reason the key-move should probably be made by the white Rook. If we move the white Rook to some place along the 5th rank (QB5, Q5 or K5) we find a dangerous threat in 2. Q-N6 mate. (The threat is the move, white would make to mate the black King, **if black would not** play.) However, this threat can also be frustrated by black's R-R7. White should prevent this by all means. Thus we find the key-move in 1. R-KR5! Now you have three possibilities for writing down the solution.

If I would ask for the key-move only, you should write: 1. R-KR5.

If I would ask for key-move and threat, you should write: 1. R-KR5, threat 2.Q-N6 mate.

If I would ask for key-move, threat plus all variations, you should send in the following full description:

1. R-KR5, threat 2. Q-N6 mate.
Variations: a. 1. —, KxB; 2. R-QR5 mate.

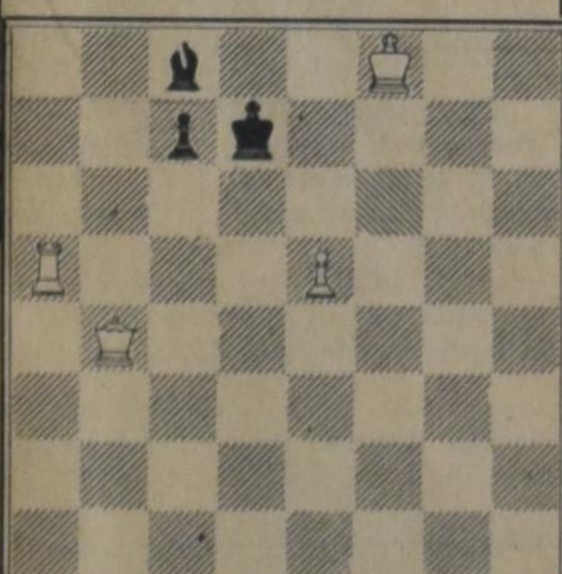
b. 1. —, RxB; 2. Q-N5 mate.
c. 1. —, R-QN7; 2. Q-R3 mate.

This problem has 3 variations, for a variation is any way to mate the black King, **different from the** threat. Keep in mind that the difference is in the WHITE moves. I received a long list of variations in the black moves, but the white mate-move was in all these cases the same. Such descriptions are a waste of time and no variations at all.

In case of a so-called tempo-problem no threat can be given, because white has simply to wait for black's move.

Author: K. Makovsky

Black: 3 pieces

White: 4 pieces

White to play and mate in two moves.

In the problem by Makovsky we find immediate mate after black's K-B3 by Q-N5, after K-Q1 by Q-K7 and after K-K3 by Q-KN4. The difficult question in case of tempo-problems is, which white move does not change the position fundamentally? The black Bishop causes much trouble in finding the right solution. However, if the Bishop would move he would open the 8th rank. For that reason we put the white Queen at N8. The consequences are surprising, and the complete solution is as follows:

1. Q-N8, tempo.

Variations:
a. 1. —, B-N2 or R3; 2. Q-K8 mate.
b. 1. —, P-B3 or B4; 2. Q-Q6 mate.
c. 1. —, K-B3; 2. Q-N5 mate.
d. 1. —, K-K3; 2. QxB mate.
e. 1. —, K-Q1; 2. R-Q5 mate.

I really hope that these discussions may help our contestants to solve the future problems in the best and most correct way. Maybe some people who regularly follow our chess corner for themselves, feel now inclined to join the contest. There are no conditions or obligations, except that you or your family should be a subscriber to our paper.

NAE President Cautions Regarding Visit of Russian Church Leaders

WHEATON, Ill. (CNS) — The president of the National Association of Evangelicals said here today that Americans need to take an objective look at the visit of 16 leading Russian churchmen to the United Church in March "so that their presence among us will not cause us to think subconsciously that the Soviet government has relaxed its opposition to religion."

The Russian church leaders will be the guests of the National Council of Churches as part of an exchange visit program.

Dr. Robert A. Cook, president of the evangelical group, said he favors exchanges of visits that can lead to a better understanding between people, but that "no one should be naive enough to believe that the Soviet government would permit these leaders of the officially recognized churches to travel outside the Iron Curtain if it were not sure of their social and political views."

He said he believes that the clergymen should be accorded "the courtesy which is characteristic of Christian hospitality," but said this does not mean that certain facts should be "illogically ignored." Among these, he said, is the fact that Archbishop Nikodim who heads the Russian Orthodox group has had a "meteoric rise in the ranks of his church which would have been impossible in the closed Soviet society without the approval of the government."

The Protestant leader said that statements which have been made by some of the other religious leaders in the delegation give evidence that they are being used to further the Communist peace movement.

Citing recent reports of stepped-up religious persecution in Russia, Dr. Cook said: "American Christians will continue to identify themselves with their brothers behind the Iron Curtain, but many of us cannot help but wonder if the true church in Russia may not be more accurately represented in the 32 Siberian Christians who appealed in vain for help at the American embassy than by those whom the Communist government is not afraid to trust to participate in exchange visits."

ADOPTIE

door Ineke Parlevliet

②

Zodra de maatschappelijk werkster haar onderzoek beëindigd heeft, wordt de adoptieaanvraag goed- of afgekeurd. In het eerste geval breekt voor het betrokken echtpaar meestal een lange wachttijd aan, die soms meer dan twee jaar duurt. Er is altijd veel vraag voor babies en erg jonge kinderen, met het gevolg dat men zijn beurt moet afwachten. Dit wil echter niet zeggen dat "wie het eerst komt, het eerst maalt!" Het gaat een C.A.S. er niet om om ouders aan een kind te helpen, maar een kind aan ouders. Dat is wat anders. Een Agency stelt het kind primair. Zijn belang gaat altijd voor. Men probeert daarom zoveel mogelijk ouders te vinden die bij het kind 'passen'. Dit geldt voor uiterlijke kenmerken (kleur ogen, haar, lichaamsbouw, huidskleur, etc.), maar ook voor karaktereigenschappen, milieu, intellect, afkomst etc. Stel dat blonde Hollanders een donker Italiaans kind adopteren, dan kan de eerste de beste wildvreemde zien dat dit geen eigen kind van hen is. En dit is noch voor het kind, noch voor zijn adoptie-ouders prettig, ook al weet het kind best dat het geadopteerd is. Dit geldt in mindere mate ook voor karaktereigenschappen e.d., ofschoon een kind van b.v. koppige ouders zelf niet stijfhoofdig behoeft te zijn. Gezien deze selectie zal het ene echtpaar veel langer op een kind moeten wachten dan het andere. Het kan n.l. heel goed zijn dat een babytje prima bij Mr. and Mrs. B. lijkt te passen, en daarom bij hen gebracht wordt, terwijl het echtpaar A. al veel langer op de wachtlijst staat. Dit maakt wel eens schele ogen, maar adoptie-ouders, die inderdaad goed inzicht in de adoptie-materie hebben, zullen een dergelijke handelwijze kunnen begrijpen en billijken. Maar voor de meeste aanvragers breekt eens de grote dag aan: Een telefoontje van de m.w.: "We hebben een baby voor U!" Voordat het echtpaar de baby te zien krijgt, vertelt de m.w. hen het een en ander over zijn ouders, zodat zij enigszins op de hoogte zijn met het soort milieu waaruit het kind komt, met het karakter, opleiding, interesse van zijn ouders, enz.

De eerste kennismaking met de baby schijnt altijd goed uit te vallen, want als een poosje later de nieuwbakken ouders met hun 'treasure' de Agency verlaten, dan stralen hun gezichten. Het is aan hen te zien dat ze het nog niet goed geloven kunnen dat dit kind nu voor hen is, dat ze dat zo maar gekregen hebben. Gekregen van de C.A.S. Jawel, maar voor Christenouders allereerst gekregen van God, de grote Kindervriend.

Het duurt echter nog zes maanden voordat het kind wettelijk van de adoptie-ouders is. Over dit half jaar bestaan nog wel eens misverstanden. Gedurende deze tijd kunnen de adoptie-ouders op eigen verzoek het kind eventueel teruggeven aan de betreffende Agency, als achteraf deze mensen (om welke reden dan ook) toch niet met het kind ingenomen zijn. De C.A.S. heeft echter niet het recht om na plaatsing het kind weer tégen de zin van de adoptie-ouders af te nemen. De enige reden waarom een society eventueel het kind uit het ouderlijk tehuis kan halen, is bij overlijden van de adoptie-moeder (alleen als het een meisje betreft) en bij verwaarlozing van het kind. Maar elke ouder die slecht voor zijn kind zorgt, loopt deze kans, dus dat maakt geen verschil.

Als de proeftijd bevredigend verlopen is, draagt de C.A.S. de adoptie voor aan het Department van Child Welfare. Na het fiat van het Departement stuurt de Agency de benodigde adoptieformulieren plus de schriftelijke toestemming tot adoptie van de ongehuwde moeder, naar de Rechtbank, waar de Rechter de adoptie bekrachtigt. Noch de natuurlijke ouders, noch de adoptie-ouders zijn hierbij tegenwoordig. Als dit ook voor elkaar is, worden de adoptie-ouders verzocht om naar het bureau van de C.A.S. te komen om het officiële adoptiebewijs van hun kind — waarop dus de nieuwe naam van het kind staat — in ontvangst te nemen. "Adoptiedag" is dan altijd een bijzondere dag op de Agency. Meestal wordt daar een bepaalde dag voor in de maand uitgezocht, zodat meer ouders tegelijk op de Agency verwacht worden. Onnodig te zeggen dat de geadopteerde kinderen — uitgedost in hun mooiste kleren! — hun ouders vergezellen om door de hele staff bewonderd te worden. Ook voor een m.w. zijn dat de mooiste dagen in haar werk. Inplaats van 'probleemgevallen' ziet zij nu eens gelukkige mensen en kinderen de Agency verlaten!

In het begin van dit artikel noemde ik de z.g. 'private-adoptions'. Hier plaatst een moeder dus zelf haar kind bij mensen, die haar geschikt toe lijken of die het graag willen hebben. Meestal zijn dit familieleden, kennissen, buren, maar het kunnen ook vreemden zijn. Vaak fungeert een derde dan als tussenpersoon. Deze regeling wordt als wettig erkend, maar er zijn weinig C.A.S. die hun medewerking en bemiddeling willen verlenen om deze privé adopties tot stand te brengen. In de meeste gevallen wordt men dan naar een advocaat verwezen. Dat de C.A.S. het gros van deze privé adopties afkeurt, is gezien hun ervaringen begrijpelijk. Om te beginnen kennen in negen van de tien gevallen de betrokken partners elkaar, waardoor contact na plaatsing van het kind heel goed mogelijk is en regelmatig voorkomt. Een geadopteerd kind loopt op zo'n manier de kans dat hij twee moeders tegelijk heeft, en helemaal de kluts kwijt raakt. Een ander gevaar is dat de motieven van bepaalde mensen waarom zij een kind willen adopteren, niet in het belang van het kind liggen. Dit wreekt zich dan later zonder uitzondering. De adoptieouders kunnen bovendien absoluut niet bij het kind passen, wat weer andere moeilijkheden kan veroorzaken. De adoptie is vaak slecht en overhaast voorbereid met alle gevolgen daarvan. Ik wil dit graag illustreren met een paar voorbeelden uit de praktijk:

Daar is allereerst Mary A., 4 jaar oud. Haar moeder gaat er op zekere dag met een andere man, John, vandoor en laat Mary achter in de hoede van haar vader. Deze ziet geen kans om het kind te verzorgen en plaatst het bij zijn broer en schoonzuster. Na verloop van tijd worden zijn bezoeken aan Mary minder, evenals zijn financiële bijdragen in haar onderhoud. Mr. A. vindt het een prima oplossing als zijn broer en schoonzuster, Mr. en Mrs. B. Mary willen adopteren. Ook Mrs. A. heeft geen bezwaar en tekent met haar man de adoptieformulieren op een advocatenkantoor. Mary's oom wordt nu haar vader en haar vader haar oom. Al gauw weet Mary niet meer beter. De adoptie is geen succes. Mary is lastig volgens haar nieuwe moeder en als Mrs. B. zelf een baby verwacht wil ze eigenlijk wel weer graag van Mary af. Mary gaat terug naar haar vader en noemt hem oom. Mr. A. zit voor hetzelfde probleem van een goed jaar geleden: Hij kan niet voor Mary zorgen. Hij vindt uit dat zijn echtgenote met 'John' samenwoont in een dorp bij hem in de buurt. Mary gaat nu naar haar moeder en John. (Mrs. A. windt er bij Mary geen doekjes om dat zij haar echte moeder is en niet Mrs. B.). Ze wordt daar min of meer verwaarloosd in die zin dat ze getuige is van drinkgelagen, sexuele handelingen, dat ze veel te laat in bed komt, niet de verzorging krijgt die zij nodig heeft, enz. Haar vader, Mr. A., haalt haar terug. Mary wil niet. Bij haar moeder mag ze veel meer dan bij haar 'oom' die haar niets anders te bieden heeft dan een onopgemaakt bed, pork and beans en pure verveling. Als ze dan nog verneemt dat oom A. haar vader is en niet Mr. B., is de boot helemaal aan. Ze gedraagt zich als een wilde kat, krijst, schopt, gooit de boel kapot, enz. Op allerlei manieren tracht zij zich te wreken op de mensen die haar dit alles aangedaan hebben. Mary in ondertussen 6 jaar geworden en volkomen onhandelbaar.

Mr. A. komt nu met ongestreken zeil naar de Agency. Wat moet hij met Mary beginnen? Het kind deugt niet. Arme Mary, nu krijgt zij de schuld ook nog....

Volgens de wet hoort Mary bij Mr. en Mrs. B. thuis, maar in een gesprek met hen blijkt dat zij Mary alleen maar aangenomen hadden omdat ze medelijden met haar vader hadden (en zich op zijn vrouw wilden wreken). Gezien de huidige situatie is het zinloos Mary daar terug te plaatsen. Ze wil trouwens onder geen beding. Hier komt de C.A.S. voor problemen te staan die alle voorkomen hadden kunnen worden. Als Mr. A. dadelijk om advies naar de Agency was gekomen dan was dit alles nooit zo verlopen en als adoptie gewenst geweest zou zijn (wat hier wel het geval was) dan had de C.A.S. een goed tehuis voor Mary kunnen vinden. Menselijkerwijs gesproken zou ze dan een vrolijk, gelukkig kind geweest zijn in plaats van een meisjes met emotionele stoornissen en gedragsmoeilijkheden. Alleen adoptie-ouders met een enorme dosis liefde, geduld, begrip en vertrouwen zouden nu nog iets met Mary kunnen beginnen, anders is zij een 'lost case'.

Dan hebben we Bobby, een ander zorgenkind. Bobby's ongehuwde moeder plaatste hem voor adoptie bij een getrouwde vriendin. Voordat de adoptie een feit werd, stierf de man van de vriendin, Mr. X. Mrs. X., die zelf al vier kinderen had, kon de eindjes niet langer aan elkaar knopên en bracht Bobby terug naar Mrs. Y., zijn natuurlijke moeder, die ondertussen getrouwd was. Mr. Y. was meer dan ontsteld toen hij hoorde dat zijn vrouw een 'voorkind' had gehad. Met grote tegenzin accepteerde hij Bobby in zijn huis, maar liet hem links liggen. Bobby's moeder was ook veel meer geinteresseerd in haar nieuwe baby dan in dit 5-jarig kind. Ruzies met haar man om Bobby laaiden dagelijks huizenhoog op. Ten einde raad bracht ze Bobby terug bij Mrs. X.

Mrs. X. wilde Bobby wel terug hebben — ze hield van het kind, zei ze, — maar daar ze onderhouden werd door de Township en voor Bobby geen geld kreeg (hij was wettelijk haar kind niet) zag ze geen kans met haar schaarse inkomen het kind te verzorgen. Met grote moeite kregen we het eindelijk gedaan dat Mrs. X. voor Bobby een aparte uitkering kreeg, maar de schadelijke invloed die dit alles op het jochie had, valt nooit goed meer ongedaan te maken.

Dit zijn maar losse grepen uit de praktijk. Zo zijn er vele gevallen. Men kan uit deze voorbeelden concluderen dat een adoptie de beste kans van slagen heeft als men zich in verbinding stelt met een officiële kinderbeschermingsinstantie, die gezien haar speciale capaciteiten en grote keuze van adoptie-ouders de beste waarborgen voor een adoptieplaatsing biedt.

(Slot volgt.)

DE ZILVEREN TROMPET

door J. WESLEY INGLES
(Vertaald door J. Vriesinga)

(20)

Randall's gepeins werd afgebroken door 't opnieuw aanzwellend gejuich en het fluitje van de scheidsrechter.

In het begin van de wedstrijd leek het er op alsof Wharton weer verliezen zou. Ze werden zozeer terug gedrongen op hun helft van het veld dat de toeschouwers hun hart vast hielden en lucht gaven aan hun gevoelens in een bijna smekend spreekkoor: Vooruit, jongens, vooruit jongens, vooruit.

Bruce riep zijn spelers om zich heen in een korte pauze en beet hun toe: "Wat is er aan de hand, wat mankeert jullie? Ik weet wel wat jullie mankeert, jullie zijn zenuwachtig. Ik ben ook zenuwachtig, maar als we zo doorgaan verliezen we nog voor de pauze. We moeten er overheen."

En vanaf dat ogenblik scheen Wharton tot zichzelf te komen en vond North Central een team tegenover zich dat met bijna waanzinnige verbetenheid vocht. Het publiek zat ademloos toe te zien en kreunde bijna van spanning in kritieke ogenblikken. Bruce redde een bijna wanhopige situatie met meesterlijk spel dat Randall vervulde met bewondering.

"Kijk hem eens, kijk hem eens," stootte hij Griffith aan.

Griffith knikte allen maar en zat zenuwachtig op een lucifershoutje te bijten. "Hij is geweldig, altijd geweest. Wat hem vorige week ook gemankeerd heeft, vandaag speelt hij reusachtig."

En toch gebeurde nog wat Wharton zozeer gevreesd had: voor de rust wist North Central een doelpunt te scoren.

Gedurende de rust liep Wharton's plaats op de tribune leeg en vormden ze de levende W op het veld. Hun zingen en juichen drong zwakjes door tot de verslagen spelers in de kleedkamer en beurde hen enigszins op.

Griffith liep er heen en weer als en gekooide leeuw en Bruce zat bewegingloos voor zich uit te staren, bloed drupte uit een wond aan zijn blote been. En eindelijk brak Griffith los:

"Deze wedstrijd is nog niet verloren," gromde hij. "Ik wou dat je dát sacherijnige gezicht voor je hield, Martin. Als je werkelijk zo pessimistisch bent, blijf je hier maar zitten. De volgende periode heb je de wind mee. Dat is een groot voordeel. De eerste man de beste die het er bij laat zitten gaat onmiddellijk van het veld af. Ik heb reserves die zichzelf gewoon zitten op te vreten om te kunnen spelen.

Hij stond stil bij de zwijgende Bruce.

"Goed werk, Bruce. Hoe voel je je?"

"Goed," gromde Bruce, zonder op te kijken.

In de tweede helft spande North Central zich tot het uiterste in om haar voorsprong te behouden. Het was een adembenemende strijd, die minutenlang aanhield zonder dat beide kanten enige vordering maakten. Dan, plotseling, kreeg Wharton zijn kans. Bruce kreeg de bal te pakken en begon een wilde jacht naar het vijandelijke doel. Er zat zo'n veelbelovende kracht is zijn ren dat het publiek als één man opsprong en begon te schreeuwen. Drie spelers trachtten hem de weg af te snijden, maar ze konden hem zelfs niet benaderen en de gelijkmaker was welverdiend na zulke verbeten inspanning.

Maar nog was de wedstrijd niet gewonnen en nu brak een periode aan die velen zich jarenlang zouden herinneren. Het was een worsteling zoals maar zelden gezien werd. Het publiek stond bijna voortdurend zich hees te schreeuwen. In een van de spannendste momenten voor het Wharton doel bleef Bruce plotseling op het veld liggen, het gezicht naar beneden. Zijn makkers stroomden van alle kanten toe om te zien wat er aan mankeerde.

"Wat scheelt er aan, Bruce?" vroeg Griffith, bij hem neerknielend.

"M'n schouder," beet hij er uit met een van pijn verwrongen gezicht.

Z'n schouder was uit het lid en ze droegen hem voorzichtig naar de kleedkamer. Maar Bruce wilde er niet van horen; hij wilde het einde van de wedstrijd meemaken. Tegen beter weten in wikkelden ze hem in dekens en legden hem aan de rand van het veld, waar hij, snikkend van pijn en emotie, achter bleef.

Maar de fluit blies al weer en Berry, die Bruce's plaats innam als aanvoerder beet zijn spelers toe: "We moeten winnen, jongens. Kijk eens naar Bruce, kijk eens naar hem."

Ze keken en zagen zijn hoofd met de verwarde haardos, rustend op zijn goede arm. Ze zagen de dekens schokken. Het was een miserabel gezicht, een sterke kerel als Bruce zo te zien. Hij wou nog niet ophouden.

Dat gezicht deed de deur dicht. Wharton vocht nu met zo'n vastberadenheid dat er geen standhouden aan was. En toch duurde het zo lang. Elke minuut leek wel een eeuwigheid. Bruce hief zijn gezicht op uit de dekens, juist op tijd om Hunter de beslissende goal te zien scoren, vlak voor het laatste fluitje, dat een einde maakte aan de verwoede strijd, maar niet aan het donderend gejuich van de Wharton supporters. Dat hield aan tot het einde van de wedstrijd en zette zich voort op de thuisweg.

In de spreekkamer van de dokter onderging Bruce een ware marteling om zijn schouder weer in het lid te krijgen; daarna werd hij ondergebracht in een studenten-tehuis waar de "moeder" hem voor een dag of drie zou kunnen verzorgen.

Randall zocht hem daar 's avonds op. Toen hij de voordeur open deed hoorde hij al dat er een reuze-rel aan de gang was ergens boven. Hij liep de trap op en keek het toneel aan. Daar stond een troepje jongens te schreeuwen en te lachen voor een gesloten deur. Van achter de deur, natuurlijk de deur naar de toiletten, kwam de nijdige stem van een jonge kerel, die riep: "Doe open, of ik breek hem open. Versta je? Doe open, of... Allright, hier gaan we..."

Gekraak van splinterend hout en de deur vloog, stukken van het kozijn en al, de gang in. Het lichaam van een jonge reus kroop overeind uit de brokstukken en liep naar zijn kamer, de treiteraars onthutst achterlatend. Hij ging terug naar zijn viool, waarop hij elke dag zes uur oefende, en hij was nog nooit naar een voetbalwedstrijd wezen kijken.

Randall vond Bruce vermoeid en nog pijnlijk in kussens geleund. Hij had er altijd een hekel aan gehad iemand te zien lijden. Maar hij zei: "Je hebt een geweldige wedstrijd gespeeld, Bruce. Vorige week was ik ongerust over je. Zoals je toen speelde was ik bang dat we het er op zouden krijgen. Maar vandaag heb je het hem geleverd."

Hij was zich natuurlijk helemaal niet bewust dat hij het met deze woorden voor Bruce alleen maar erger maakte.

Bruce antwordde: "Dank je, Randall. Ik moest m'n best wel doen voor Wharton. Dat heb je als je hier drie jaar geweest bent. Maar het is mijn laatste wedstrijd wel geweest."

"Dat's erg beroerd, kerel. We zullen je geweldig missen. En het seizoen is nog niet half voorbij."

"O, je hoeft je nu geen zorgen meer te maken. Na vandaag winnen ze die andere wedstrijden ook wel."

Zo praatten ze voor een tijdje, totdat Randall weg moest.

"Wel, ik wil je niet vermoeien. Is er iets dat ik voor je kan doen, Bruce?"

"Nee, dank je," antwoordde hij; en toen: "Ja, wacht es, weet je iets van de padvinderij af?"

"Iets, ja."

"Zou je de leiding van mijn troep op je kunnen nemen aanstaande Maandagavond? Ik zou de jongens niet graag teleurstellen. Volgende week kan ik zelf wel weer, mar als jij het deze keer wilt doen?"

"Waar is het?"

"In een van de zalen achter de Methodistenkerk, om half acht."

"Natuurlijk, blij iets voor je te kunnen doen, Bruce."

Hij ging, met een nog dieper respect voor dat ijzeren gezicht op de kussens. Reuze vent, die Bruce.

En die indruk werd Maandagavond nog versterkt, toen hij Bruce's plaats innam als voortrekker. Elk lid van de troep had Wendell als zijn ideaal gemaakt. Ze vertelden Randall alles wat hij weten wilde en daar was veel bij dat hij nooit geweten had.

Toen hij naar zijn kamer terugkeerde realiseerde hij zich dat hij nu Fay Thurston kon vragen met hem uit te gaan, maar hij voelde zich een mispunt, zo van iemands ongeluk te profiteren. En toch kon hij het nu niet uitstellen. Het zou toch wel niet meevallen om Bruce te beconcurreren. En hij wist niet dat de concurrent al beslecht was voor hij begon, dat Bruce's kans al verkeken was.

Bruce was er zich pijnlijk van bewust; gedurende de lange uren dat zijn pijnlijke schouder hem wakker hield, martelde hij zichzelf nog meer door zich het verleden voor de egest te halen. Als je drie jaar lang van een meisje gehouden hebt vergeet je haar niet in een nacht, misschien nooit.

(Wordt vervolgd.)

Atoombewapening

Op 6 augustus 1945 werd Hiroshima grotendeels verwoest door de eerste Amerikaanse atoombom. Onze gehele wereld werd daarmee geconfronteerd. Een nieuw tijdperk trad in, zonder dat U of mij gevraagd werd of we dat wel wilden. De ontwikkeling van de techniek was een grote stap gevorderd.

Nu, na bijna twintig jaar, wordt op velerlei gebied reeds zeer nuttig gebruik gemaakt van de atoomenergie, maar ook zijn Oost en West in een wedloop gewikkeld geraakt ten aanzien van de atoombewapening. Duidelijk is, dat het er om gaat wie de sterkste is. We hebben daar iets van gemerkt in de kwestie Cuba.

Onnodig U te trachten te vertellen, wat de gevolgen zullen zijn van een atoomoorlog. Onnodig ook om U te vertellen dat wij met de atoombom zullen moeten leven. De atoombom is uitgevonden en deze uitvinding kan nooit te niet gedaan worden. Een weg terug is er dus niet.

Nodig is echter dat wij als Christenen onszelf afvragen of wij voor- of tegenstanders moeten zijn van de atoombewapening. En als we dat gaan doen, dan raken we in een zeer netelige kwestie. Dan dringen er zich vragen naar voren, die ons Christelijk leven aangaan.

De Hervormde Synode heeft haar herderlijk schrijven van 1952, over het vraagstuk van oorlog en vrede, aangevuld met een herderlijk schrijven over de atoombewapening. (1962) In deze "noodzakelijke aanvulling" laat ze ons niet in twijfel, dat ze tegen elke vorm van atoombewapening is.

Ze roept het Westen dringend een halt toe, en dat niet alleen, maar ook een vernietiging van elke atoombom. Als het Westen een einde hieraan maakt, dan zal Rusland dit ook zeker doen. Ons wantrouwen t.a.v. Rusland moet veranderen in vertrouwen, dan zal Rusland zich ook betrouwbaar gaan tonen tegenover het Westen.

Of nu de Hervormde Synode toch nog aan een uitzondering gedacht heeft, of het gestelde vertrouwen op Rusland zelf nog wantrouwde, is mij niet duidelijk. Ze laat echter nog een deur open en schrijft over een "eventuele" agressie, met als gevolg een Russische Wereldoverheersing. Een dergelijke overheersing, hoe vreselijk ook, zo vervolgt ze, is echter verkieselijker boven het bezitten van atoomwapens. Dit houdt nl. de mogelijk in van het gebruiken van dit wapen, hetwelk betekent, dat wij als Christenen zouden meewerken aan de "vernietiging van de wereld". Dit is wel het laaste wat God ons veroorlooft, zo stelt ze.

Dit is in het kort wat de Hervormde Synode naar voren wil brengen. Prof. dr. G. Brillenburg-Wurth meent deze zienswijze nog te moeten verrijken door te schrijven, in het "Gereformeerd Weekblad" van 7-12-'62, dat de atoombom de moderne afgod is van deze tijd. Hij spreekt hier van "een van de meest onstellende vormen van moderne afgodsdienst". Evenals Daniël en zijn drie vrienden mogen wij voor dit beeld niet knielen (Dan. 3)".

Ook dr. J. Buskes staat achter de Hervormde Synode en brengt zich daarmee in een kwade reuk bij de Partij van de Arbeid! In "Tijd en Taak" (dd 12-1-'63) waarschuwt hij de Partij van de Arbeid dan ook om voorzichtig te zijn in haar beslissingen en dat de Partij van de Arbeid goed moet weten wat zij aan hem heeft. "Mijn hele toekomst hangt hiervan af", zo vervolgt hij. Of dr. Buskes hiermee dreigt over te gaan naar de Passivistisch-Socialistische Partij, schrijft hij niet openlijk. Hij en de zijnen zullen zich daar "jammer genoeg" zeer goed in thuis voelen.

De keuze waarvoor wij staan is niet gemakkelijk. Wij moeten kiezen tussen "vrede" of vrijheid en gerechtigheid.

Vrede kunnen we krijgen door de wapenen neer te leggen en ons over te geven aan de verdrukking en de terreur van het Communisme. Wat voor vrede dat is, realiseren we ons veel te weinig.

We kunnen ons iets herinneren van de Duitse overheersing. Iets van die terreur; iets van de miljoenenmoord op de Joden; iets van de concentratiekampen. (Of zijn we dat al weer vergeten?) Nu, onder Russische overheersing kunnen U en ik het nog een graadje erger verwachten. Over vrijheid en gerechtigheid hoeft u niet anders te praten dan in termen van Communistische vrijheid en gerechtigheid; welke een vrijheid is van: Goddeloosheid, uitbuiting, massaverdelging, massadeportatie naar Siberië, bespionering en hersenspoeling, en welke een gerechtigheid is van: ongerechtigheid, leugen en onmenselijkheid.

De Hervormde Synode prees in der tijd India's vertrouwenspolitiek t.a.v. China. Het voerde dit aan als het bewijs dat India's vertrouwen op China een wederzijds vertrouwen van China wekte. Jammergenoeg (?) is het tegendeel nu echter bewezen en heeft Nehru openlijk tegenover het Westen beleden een verkeerde politiek te hebben gevoerd.

Wij zijn het er toch echt wel over eens, dat het Communisme onbetrouwbaar is en nooit betrouwbaar zal worden. Het Communisme is immers het Communisme niet meer, als het niet op weg is naar haar "Heilstijd en Heilstaat", waarin ze de hele wereld zal overheersen. Het wacht op de vervulling van Vestdijk's woorden in zijn boek "De toekomst der religie": "Dat het Christendom eens verdwijnen zal is niet alleen waarschijnlijk, maar ook wenselijk".

Ja, het rekent op deze langzame verdwijning van het Christendom, en daarmee op het verval van het Westen. Daarom is het allereerst nodig, dat we ons geestelijk gaan bewapenen met de wapenrusting Gods; dan zien we ook, dat we niet stil mogen blijven zitten, maar alles moeten opofferen voor de bewaring van onze "Heilige Goederen". Op God vertrouwen zegt niet dat we ons niet behoeven te bewapenen; dat is God verzoeken!

Hier ligt een grote taak voor de overheid, die ze vaak niet meer ziet. Artikel 36 van de Nederlandse Geloofsbelijdenis zegt onder meer op grond van Romeinen 13: "God heeft de overheid het zwaard in handen gegeven tot straf der bozen en bescherming der vromen".

Een door God opgelegde taak!

David had in zijn tijd het machtigste leger; hij had dat zelf opgebouwd en zo machtig gemaakt. Niet omdat hij niet in God geloofde, maar juist omdat hij in God geloofde, en daarom zijn verantwoordelijkheid zag tegenover zijn onderdanen. De tweede Wereldoorlog is uitgebroken door onze schuld, omdat Europa haar verantwoordelijkheid niet meer zag, omdat zij zich niet bewapend had. Door onze schuld zijn miljoenen gevallen en vermoord. Wij zijn echter geneigd om de schuld aan Hitler te geven, hij begon immers, maar dan draaien we de rollen om. Hitler begon omdat hij de kans van ons kreeg.

Het is daarom niet alleen het overwegen waard, zoals de heer Hoytema schreef in dit blad van 1 februari j.l., maar het is de plicht van de staat om zijn onderdanen met het sterkste middel te kunnen verdedigen, het welk in 1963 betekent: atoombewapening.

Jammer dat de heer Hoytema dat niet schreef, hij gebruikte zulke prachtige voorbeelden uit de bijbel, maar liet ons met het probleem zitten!

Velen staan nu voor de vraag of we dit wapen ooit mogen gebruiken als uiterst verdedigingsmiddel.

Dit verschrikkelijke wapen, dat een ellende kan brengen over deze wereld, die met geen pen te beschrijven is. Foto's, films en verhalen van Hiroshima, hebben ons doen huiveren en de ogen doen sluiten. Ik hoef daar niet over uit te wijden.

Mag een Christen echter de witte vlag strijken, als een godloze macht ons daarmee gaat bedreigen en aanvallen? Kunnen we dan zeggen, dat we op deze wijze onze "Heilige Goederen" niet mogen verdedigen? Mijn antwoord is: Neen.

Dan is daar ons gebed naast onze daad, hoe vreselijk ook, welk een vreselijke ellende en vernietiging dit ook kan brengen. Dan zetten we alles in om ons en ons nageslacht te beschermen tegen een satanische macht, die God noch gebod kennen wil!

Dan is het verkieselijker om mismaakt te zijn en ongelukkig geboren kinderen te krijgen in vrijheid en gerechtigheid, dan gezond en welgeboren in de greep van een god-loze overheerser.

Zolang God ons doet leven in een wereld waar recht en gerechtigheid nog min of meer gehandhaafd worden, hebben wij de van God gegeven opdracht om hiervoor alles op te offeren. Dat geldt niet alleen voor de atoombewapening, maar ook voor een algeheel streven naar ontwapening onder zeer strenge controle. Wij mogen daartoe geen enkele mogelijkheid onbenut laten, en elke stap, die ons op dit gebied verder brengt moeten we toejuichen. We moeten daarvoorbidden met een oprecht hart; niet met een hart dat boordevol is met angst en vrees. Een Christen kent geen angst, hij zingt met de psalmdichter van psalm 3:

Nu is mijn vrees voorbij,
God ondersteunde mij
En blijft mij vergezellen.
Zo treed ik in het perk
Hoe dreigend ook en sterk
Tienduizenden zich stellen.

O Helper, help ook nu.
Elk heil berust bij U.
Wees met ons en strijd mede
Dan daalt Uw zegen neer
Want Uw triomf, o Heer,
Omgeeft Uw volk met vrede

(uit proeve van een nieuwe berijming
A. Jongbloed, Leeuwarden)

D. J. Zuidema

Hoe U ontsmettende witkalk kunt maken

Het is eenvoudig, goedkoop en doeltreffend. En het ontsmet terwijl het de zindelijkheid in boerderijgebouwen handhaaft. Los een pond Gillett's Lye op in 5½ gallon water en voeg er vervolgens 2½ pond water-gebluste kalk aan toe. Strijk het uit, of beter nog spuit het, teneinde het ontsmettingsmiddel in de kieren en ruwe gedeelten van het oppervlak te krijgen. Voor U begint te spuiten gelieve U de vloeistof door een fijne zeef te doen, om te voorkomen, dat kleine deeltjes aan de spuit gaan kleven. Na het spuiten dient U het apparaat grondig met schoon water door te spoelen. Voor een gratis boekje over meer methoden om Gillett's Lye te gebruiken gelieve U te schrijven aan: Standard Brands Limited, 550 Sherbrooke St. W., Montreal.

BOEKBESPREKING

Protestantse Pleidooien uit de zestiende eeuw, deel 1, ingeb. en uitgegeven door Prof. dr. J. N. Bakhuizen van der Brink.
Uitgeverij: J. H. Kok. n.v., Kampen 1962.

Een nieuw en zeer bijzonder boek uit Kok's bekende Boeketreeks, een eerste deel waar het tweede deel wel spoedig op zal volgen; een boek, dat eigenlijk een royaler uitgave verdiende om de historisch zo waardevolle inhoud.

Churchill karakteriseerde de tijd van de tweede wereldoorlog als die van bloed en zweet en tranen, — in de inleiding op de "Protestantse Pleidooien" lezen we deze ontroerende woorden van Nicholaas de Hammes, de wapenheraut van het verbond der edelen, geschreven aan Lodewijk van Nassau: "Laten wij de pen nemen, zij de dolk, wij de woorden en zij de daad; wij zullen wenen, zij zullen lachen, de Heer zij in alles geprezen, maar ik kan u dit niet schrijven zonder tranen".

Aangrijpende dagen waarin de brandstapels rookten, en aangrijpende pleidooien waarin de Protestanten onvermoeibaar in waardigheid en waarheid hun zaak bepleitten ten overstaan van wereldlijke en kerkelijke overheden.

Men moet een liefhebber van de geschiedenis zijn om deze documenten te lezen. Maar dan hoort men (in dit eerste deel) de stem van Luther en Bucer, van Melanchton en Zwingli, pleitend voor recht en gerechtigheid, voor een onpartijdig oordeel. Het gebeurde helaas! Alles aan dovemansoren. Maar het bewijs wordt hier toch wel geleverd dat de Reformatie geen revolutie was, dat ze het wettig gezag erkende en de bescherming van dit wettig gezag zocht!

De oorsprong van de naam "Protestant" (niet allen negatief, maar ook positief) wordt in dit boek duidelijk verklaard, in de Inleiding op het beroemde Protest ingediend op de tweede Rijksdag te Spiers in 1529. Niet minder dan tien van deze inleidingen op de afzonderlijke groepen van pleidooien worden in dit boek aangetroffen, en de grote deskundigheid van prof. Bakhuizen van den Brink blijkt in die alle. Slechts op één puntje verschil ik met hem van mening: hij verklaart op bladzijde 8, dat de Protestanten zich uitdrukkelijk bonden aan Gods Woord, en daar vaak zelfs een wettische opvatting van hadden. Van zulk een wettische opvatingen waren sommige ana-baptistische en spiritualistische groepen in deze tijd niet vrij, maar de bovengenoemde Hervormers waren Evangelische christenen, zich buigend voor de autoriteit van Gods Woord, en vrijgemaakt door de Zoon des mensen.

In onze tijd van het bouwen van bruggen, zelfs tussen Wittenberg en Rome, bevelen we dit boek met een arsenaal van Protestantse argumenten gaarne ter lezing aan.

(Prof. Dr.) L. Praamsma

Onder de SCHEMERLAMP

Hieronder volgt nu het tweede deel van Saskia's artikel, waarin zij antwoordt op een brief over kerkelijke verdeeldheid, die Mrs. V. uit Alberta haar geschreven had.

•

Nu we dit onderwerp toch bij de kop hebben, wil ik meteen wel zeggen, dat deze toestand m.i. het gevolg is van een ernstig tekort. Om liever geen ander woord te gebruiken. De calvinisten van Noord-Amerika kijken met gefronste wenkbrauwen naar het kleine Nederland, waar momenteel pogingen gedaan worden om de gebroken eenheid van reformatorische christenen te herstellen. De grote meerderheid hier verheugt zich daarover niet. Integendeel,. Te oordelen naar wat ik zo hoor en lees, zijn er zelfs mensen, die graag een bidstond zouden uitschrijven voor de zusterkerken overzee, welke zich op een hellend vlak bevinden. Klaarblijkelijk hebben zij er nog nooit over nagedacht, dat een gebroken eenheid blijft schreien om herstel, dat een kloof tussen broeders overbrugd moet worden, **zodra** het mogelijk is. Zij komen tot in den treure aandragen met hun argument, dat de kracht der Kerk niet in getallen schuilt, eendracht nog geen macht maakt, etc. etc. Maar zij vergeten, dat de Heilige Geest, **getuige** het Boek der Handelingen, er wel degelijk van houdt om met getallen te werken. En dat het de **duivel** is, die van het begin der tijden af optreedt onder het devies: Verdeel en heers....

Zijn eendracht, de beoefening van gemeenschap en broederliefde van zo weinig belang voor de Kerk, als wij het doen voorkomen? In mijn Bijbel en in de catechismus vind ik een hogere waardering. Wat ik daar lees, Mrs. V., veroordeelt ons. Kerk voor kerk en lid voor lid. Om onze hoogmoed en onze laksheid en onze liefdeloosheid. Ja, hoeveel van de getuigende kracht van Christus' Kerk gaat door ónze schuld in Noord-Amerika verloren! Dit is niet de mening van iemand met een ontstellend gebrek aan kerkelijk besef, wat dat dan mag wezen. Ik verwijs naar de uitspraak van de Koning der kerk, die zelf het verband gelegd heeft tussen de eenheid en het getuigenis van Zijn volgelingen.

We kunnen nu niet beter doen dan samen even de eerste brief van Johannes doorlezen. Ziet U, dat deze brief volkomen aansluit op het hogepriesterlijk gebed in het evangelie van Johannes? Onze Here Jezus bad daar voor **ons**. "I am not praying only for them, but also for the believers in Me through their teaching, so that all may be one... as We are one... that the world may recognize that Thou hast sent Me and hast loved them as Thou hast loved Me." In zijn brief schrijft Johannes dan: "Dear children, let us not be loving in word and tongue, but in deed and truth... and this command we have from Him, that the lover of God shall love his brother too." En hij laat er geen twijfel over bestaan, wie broeder of tegenstander is! Deze apostel schrijft klare taal en we doen wijs met naar hem te luisteren, zo gauw de oecumenische beweging ter sprake komt.

Nu zijn wij, gereformeerden, over het algemeen meer "Paulus"- dan "Johannesmensen". Wij bekommeren en verontrusten ons over vele dingen, grote, kleine en zelfs pietepeuterige. Maar wij bekommeren ons opvallend weinig om de zichtbare eenheid der Kerk. Vreemd is dat! Want het betreft hier toch duidelijk een hartewens van de Here Jezus, die Hij vlak voor Zijn kruisdood uitsprak tegen Zijn Vader. (Niet omdat dit nodig was, maar omdat Hij wilde, dat wij het zouden horen!) En het gaat hier duidelijk om een eigenschap, die de Kerk bezitten moet, of toch tenminste vurig begeren, want — in Jezus' woorden — de wereld zal van haar eenstemmig getuigenis leren, dat Hij door de Vader gezonden werd. Hij wil, dat de Zijnen één zullen zijn, zoals Hij en de Vader één zijn. Een afschaduwing dus van de hoogste liefde en harmonie, voor de wereld zichtbaar.

Mogen wij nu deze wens van Hem — en denk erom: een **gebod** voor ons — opzij schuiven, omdat wij vinden, dat die in de praktijk toch nooit vervuld kan worden? Ik meen van niet. De oorlogsjaren hebben ons trouwens al getoond, dat in tijden van nood de muurtjes tussen God's kinderen met verbazende spoed kunnen afbrokkelen. Hoe komt het, dat men deze les zo spoedig vergeten is? Net als U, Mrs. V., begrijp ik niet, waarom er lijden en gevaar aan te pas moet komen, voordat wij de handen naar elkaar uitsteken willen! De Schrift is toch kristalklaar op dit punt: we moeten bidden en werken voor de eenheid aller gelovigen. Het gaat hier niet om een hobby, die we kunnen kiezen of aan anderen overlaten, maar om een taak, die elke christen zich ziet opgelegd.

Alvorens we verder iets in deze richting kunnen doen, moeten we natuurlijk eerst op eigen zaken orde stellen. O, wat heffen we graag, met het strenge gezicht van een rechter, andere gereformeerden op om hen de maatstaf van onze zuiverheid aan te leggen! Om dan voldaan tot de conclusie te komen, dat er toch maar geen kerk zo zuiver is als de onze... Een dergelijke houding sluit reeds bij voorbaat alle verlangen naar toenadering en herstel van eenheid. Het is niet mijn bedoeling om op elk meten critiek te oefenen. Verre van dat: de Bijbel vertelt ons immers, dat we steeds tegen dwalingen op ons qui vive moeten zijn. Maar ons wordt tegelijkertijd geleerd, dat chistenen elkaar de maatstaf moeten aanleggen als broeders, niet als rechters. Daarbij aannemend, dat de ander oprecht en te goeder trouw de weg bewandelt, die hij eens als de juiste koos. Deze sfeer van wederzijdse genegenheid en vertrouwen is onder ons zoek. Tot onze schande.

Het vraagstuk van de zuiverheid der kerken wordt onder ons zo vaak benaderd van de verkeerde kant. Je kunt er wel honderd jaar over praten en toch nog de boot missen! Ons begrip van zuiverheid is slechts gebrekkig en zondig. De waarheid is, dat geen enkele kerk zuiver is of zich als zodanig op de borst mag slaan... Het recept om zo zuiver mogelijk te blijven, is: voortdurend met een wijd-open geest terugkeren tot de Bijbel. Als je zo leest, blijf je heel nederig en heel voorzichtig in je oordeel over medechristenen. En je wordt behoed voor het gevaar, dat je een door dik en dun verdedigd principe gaat maken van een standpunt, dat misschien wel zuiver is, maar slechts zuiver-persoonlijk. Want of we dit nu willen toegeven of niet, er zijn punten, waarop de Bijbel ruimte biedt aan diverse interpretaties. Het is m.i. prachtig, dat ook de gereformeerde belijdenis hetzelfde doet. Voor velen blijkt dit echter juist het struikelblok te zijn. Met alle nare gevolgen.

Wat is eigenlijk de grondslag van ons geloof? Herhaaldelijk heb ik de indruk gekregen, dat er iets is naast de Schrift en de belijdenis... Gewoonte, traditie, een hartstocht om gelijk-te-hebben, wàt is het? In elk geval speelt deze geheimzinnige factor een voorname rol in onze onderlinge verhoudingen. De rol van spelbreker. We kunnen niet het geduld opbrengen om te luisteren naar elkaar. We kunnen niet objectief denken en oordelen. We kunnen geen gezichtspunt naast het onze dulden, ook al is het eveneens gebaseerd op goede schriftuurlijke gronden en in overeenstemming met de belijdenis. We verstaan niet de kunst **"to accentuate the positive"**: terwijl we toch zoveel, zo ontzaglijk veel samen hebben, staren we ons liever blind op het éne punt, waarop we het niet eens kunnen worden. Hoe is het mogelijk?

Konden we maar eens leren om elkaar de ruimte te laten, die ons door God geschonken is, dan zou het einde van veel ellende in het zicht zijn! We zijn toch levende lidmaten van een levende Kerk? Wie kan verwachten, dat we als robots elkander naspreken en nadoen? Moeten we dáárop wachten, voordat we uit onze zeven of acht — ik ben de tel kwijt — kerkjes tevoorschijn komen?! Zelfs de apostel Paulus, die zo graag de puntjes op de i zette, verwachtte niet, dat al zijn broeders het te allen tijde met hem eens zouden zijn. Hij predikte vrijheid in gebondenheid en verscheidenheid in eenheid. Maar hij was dan ook een groot man. Die onder zijn puntjeszetterij geen seconde uit het oog verloor, dat hij tenslotte slechts **één** boodschap had: Jezus Christus en Dien gekruist. Kan men van ons hetzelfde zeggen?

We weten allen wel iets van de geschiedenis der verschillende gereformeerde kerken in Amerika. Zij zijn het product van omstandigheden, die hier langzaam groeiden of van overzee geïmporteerd werden. Ongetwijfeld werden al onze kerkgenootschappen geboren uit de beslissingen van broeders, die zich op een tweesprong vonden en zeiden: "Hier ga ik, ik kan niet anders!" **Maar het is even** zeker, dat ook voor dit continent de tijd gekomen is om een frisse blik op de situatie te werpen om serieus te onderzoeken of en waar de breuken van het verleden geheeld kunnen worden.

Wat honderd, vijftig, twintig jaar geleden een goede, misschien wel de enig-goede, beslissing was, kan het vandaag wel eens niet meer zijn. Het leven staat toch niet stil? En een christen mag niet stilstaan, zijn blik is gericht op de toekomst. Zijn naam staat keurig ingeschreven in de registers van een kerkgenootschap, ja, maar hij is toch in de **eerste** plaats lid van de Kerk van Christus. Hij moet de Herder volgen, die wil, dat Zijn kudde één is, waar en wanneer dat mogelijk is. Die wil, dat wij naar Hem en in Hem naar elkander luisteren... Indien we ons als koppige schapen blijven isoleren en onze eigen weg verkiezen boven het gezamenlijk volgen van de Herder, dan stapelen we op de conflicten van het verleden de schuld van het heden. Dan zijn we leugenaars. Want wie zijn broeder niet **liefheeft, die hij** gezien heeft, hoe kan hij God liefhebben, die hij niet gezien heeft? Het minste, dat je voor een broeder kunt doen, is toch wel: de tijd nemen om naar hem te luisteren, is het niet?

In artikelen over dit onderwerp kun je de verklaring tegenkomen: We willen eenheid, mar niet ten koste van de waarheid. Dit zijn woorden, waarmee we allen van harte instemmen! Bij mij rijst dan de vraag, die ik nu aan U voorleg: Is de **waarheid** dan in het geding tussen aanhangers van de gereformeerde belijdenis? Nee toch! Maar wat weerhoudt ons dàn om elkander weer op te zoeken? Om het gesprek te heropenen? Het raam van onze belijdenis werd dicht om de Schrift getrokken. Voor ieder, die niet blind is voor de lessen van het verleden, moet het nu toch een bewezen feit zijn, dat wie het naar eigen inzicht nog dichter wil trekken, slechts brokken kan maken.

Geen van ons, ongeacht van welk kerkgenootschap, laat ook maar een tittel of jota van de door hem beleden waarheid vallen, als hij zich bescheiden opstelt bij de uitspraken van de Synode te Dordt, 1618-19 A.D. Het **moet** mogelijk zijn om op dit centrale punt elkaar terug te vinden en vandaar samen verder te reizen. Helaas, wat wij verlangen, is een conformiteit voorbij de belijdenis. Je komt deze kwelling zelfs tegen binnen de muren van de eigen kerk... Begrijpen we niet, dat hier de reden ligt waarom zoveel immigranten al overgingen naar een "Canadese" kerk, verslagen door onze kleinzieligheid en onze koude critiek op elkaar? Inderdaad, er is een eenheid ten koste van de waarheid? Maar met die waarschuwing moet men niet aan boord komen wanneer het gaat om de verhoudingen tussen gereformeerden in Noord-Amerika. Wat wij om ons heen zien, is voor verreweg het grootste deel gespletenheid ten koste van de christelijke vrijheid.

Wanneer wij met ons allen gaan smeken om vergeving? Ik weet het niet, Mrs. V., maar ben bang, dat die dag nog ver is. Voor zover ik het van hieruit bekijken kan, hebben we onze verdeeldheid rustig geaccepteerd, we nemen die als vanzelfsprekend. En dit is misschien nog het ergste van alles. Want waar geen besef van onvolkomenheid is, wordt niet gestreefd naar samenwerking.

Wees ervan verzekerd, dat ik er persoonlijk niet het minste bezwaar tegen zou hebben om van Uw predikant de zegen te ontvangen. U legt echter wèl Uw vinger op de wonde plek, als U het woordje "vrijzinnig" neerschrijft... U zit daar met een enorm probleem, waarin we allen niet genoeg kunnen meeleven! Mijn sympathie, Mrs. V. In de reformatorische kerk, waarnaar U en ik verlangen, zal uiteraard voor vrijzinnigen geen plaats wezen. "Zij zijn van ons uitgegaan, maar zij waren uit ons niet". Er zal echter een gereserveerde plaats wezen voor allen, die **met mond en** hart onze eeuwenoude belijdenis onderschrijven. Een belijdenis, die — ontdaan van zelfontworpen borduurwerk en franje — ons veel dichter bij christenen van anderen "huize" brengt dan de meeste gereformeerden zich bewust zijn.

Het zal niet vaak gebeuren, dat leden van twee kerken zo openhartig samen praten hierover, als wij dat nu gedaan hebben, Mrs. V. Laten we nu samen hopen, dat ons gesprek een uitwerking ten goede heeft! Wat zou het heerlijk zijn, als iedere lezer van C.C. op zijn wijze wilde meewerken om de afstand, die ons onderling scheidt, te doen inkrimpen... Laten we toch niet wachten op actie van hogerhand. We moeten samenwerking zoeken op plaatselijk niveau, waar het maar kan: bij de viering der christelijke feesten, in evangelisatiewerk, jeugdwerk, contact tussen verenigingen, uitwisseling van sprekers, etc. Wanneer we zo elkander hartelijk tegemoet treden in gehoorzaamheid aan het gebod van onze Heer, dan zal Hij ons zeker zegenen en de dag doen aanbreken, waarop we weer samen onder één dak mogen zitten!

"Opdat de wereld gelove, dat Gij Mij gezonden hebt..." Ja, Here Jezus, bezoek ons met de volle stroom van Uw genade! Open onze ogen, zodat wij onze schuld erkennen, ieder voor zich. Ach, laat toch twee delen van de geest van Uw apostel Johannes op ons zijn!

SASKIA.

Vijfde Kruiswoord

Het duister is voorbij en de soldaten
en pharizeeën en 't gepeupel van de straat
heradem't weer, men durft weer hardop praten
en d' angst wordt weggevloekt, of heel vroom
weggepraat;

" 't Is Gods gerechte straf dat Deze sterven gaat,
Hij heeft het volk verleid, ja Zich verwaten
Gods eigen Zoon genoemd voor heel de hoge raad.
Daarom sterft Hij van God en mens verlaten."

Het duister is voorbij en 'k zie U weer,
verslapt door doodsstrijd nu, verbloed, verbroken;
doodskleur verft Uw gelaat, Uw ogen zijn geloken.
O Stervende, Gij zijt mijn God en Heer.

Gij spreekt "Mij dorst", en onder ruwe vloeken
geeft men U edik, waar Uw lippen water zoeken.

C. Speijer

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements $ 3.00
Engagement-announcements .... $ 3.00
Marriage and anniversaries .... $ 4.00
Notifications of death .... $ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

For "letters under number" $ 0.50 extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Door Gods goedheid werden wij verblijd met de geboorte van een welgeschapen zoontje en broertje, die we

MARVIN PAUL

noemden.

Ladner, B.C., 29 Febr. 1963.
Box 534.

Mr. en Mrs. B. Bolt.
John.
Clarence Ralph.
Ann Elizabeth.
Elizabeth Bernice.

With thanks to God we wish to announce the birth of a daughter:

WILMA

A sister for:

Ruby. Rolf.
Henry. Dick.
John. JoAnn.
Billy. Albert.
Jenny.

Mr. & Mrs. D. VandeVelde.

March 9, 1963.

P.O. Box 221.
Terrace, B.C.

With thanks unto God and great joy we announce the birth of our daughter

ELAINE JANET

Mr. & Mrs. Albert Schaafsma.

A sister to:

Sylvia Barbara.
Barbara Jacqueline Mary.
Stuart.
Ruth Ida Janny.
Jacqueline.

Blenheim, Ontario, R.R. # 5.

March 13, 1963.

Sole announcement.

Mr. and Mrs. Laurus Sinke, of Niagara on the Lake, Ont. announce the wedding of their daughter

JACOMINA
to
Mr. KLAAS OTTEN

of R.R. 2, St. Pauls, Ont., on Saturday, April 6, 1963, at 2 p.m., the Lord willing, in the Free Christian Reformed Church in Mitchell, Ontario.

Rev. G. Bilkes officiating.

Very attractive proposition for someone who has the help and ambition to operate a large farm. We are offering for sale about

350 ACRES

of very fertile black soil in Wainfleet Township near the cities of Welland and Port Colborne. This is a dairy farm operation, fully mechanized, with a herd of about 65 head of livestock, mostly Holsteins. The income from the sale of milk is an average of $1,100.— monthly. The owner will consider taking back a first mortgage for the entire balance, providing he can obtain a downpayment of approximately $20,000.—. This is really an opportunity for one who is industrious.

Contact:

MARTIN DEVOS
"REALTOR"
Dunnville, Ontario
119 Lock Street East,
Phone 671 or Residence 552

---

375 Acre Dairy farm met melkcontract

2 Goede huizen, van alle gemakken voorzien. 3 Barns, één met barncleaner, voor stalling van al het melkvee. In een andere barn zijn alle droge koeien en het jongvee. De derde barn kan gebruikt worden voor varkens. 3 Tractors, ploegen, baler, combine, enz. enz. De machinerie is in goede conditie. Het is kleigrond. 115 acre geploegd voor oats en corn. Meer dan 100 stuks vee (Holstein). Goed melkcontract bij een beste fabriek in Hamilton. Vraagprijs voor farm met alles inbegrepen $100.000.—. Down $25.000.—. Aflossing te regelen. Farm 4 mijl van Chr. Ref. Church.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

For sale:

FEEDMILL

Southern Alberta. Good climate, big cattle and grain district. Good income. Can be improved. Wants to sell. Mortgage available for good party. Write to # 1578, % Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Gevraagd:

GETROUWDE MAN

voor dairyfarm. Moet goed met vee en melkmachine om kunnen gaan. Huis beschikbaar, goed loon. Schrijf of telefoneer Rev. A. Persenaire, 209 South St., Galt, Ont. Tel. Nr. 621-8554.

Spoed.

Alleenstaande dame zoekt plaatsing als

HUISHOUDSTER

Chr. Reformed. Brieven onder no. 1580, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Te koop:

EEN TEXTIELZAAK

met een omzet van 30.000 dollar per jaar. Deze zaak bestaat 8 jaar, gelegen in een van de beste streken van Ontario. Onze omzet bestaat voor 85% op de Canadese markt en voor 15% import goederen. Alleen serieuze kopers gelieven te schrijven onder no. 1581, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Voor de "Farmers"

RECHT EN KROM IN CANADA

Schrijver dezes heeft pas enkele passages gelezen in "A Letter from Holland", waar hij even de aandacht op wil vestigen. In C.C. van Febr. 22, '63 kunt U lezen dat op een congres van de Chr. B. en T. bond Ir. Van Wellen, directeur van de Landbouw, o.m. gezegd heeft: "De toekomstige bestaansmogelijkheden van de landbouwers en veehouders staan of vallen niet met het bevechten van een halve of hele cent meer voor hun product, maar met de vraag of de boeren ondernemingsgeest hebben. Er is met potlood en papier meer te verdienen dan met langer werken en met het opnemen van een lening bij de boerenleenbank meer dan met het kopen op afbetaling. Ook neemt men nog veel te weinig een adviseur in de arm, waardoor op tal van plaatsen nog wordt gewerkt als in grootvaders tijd." Tot zover Ir. Van Wellen. In één van onze Canadese landbouwbladen van vorige week schrijft een Canadese specialist van het Dept. of Agriculture, Dr. F. Waldo Walsh, die reeds vele malen Europa bezocht heeft en vorige zomer in 3 maanden de landen van de Common Market, de Scandinavische landen en Israël heeft bezocht, het volgende over Holland: "I was very impressed with the condition of Dutch Agriculture. They are 10 years ahead of anything I've ever seen. It's going to take a long time for others to catch up. High production is based on the excellent marketing organization they have now had for many years (operated almost 100 per cent by the cooperatives) as well as agriculture education which receives much encouragement from the government. Holland especially is anxious for Britain to join the Market. The feeling is that Britain with its low tariff attitude might balance off France and Germany who want high tariffs on agriculture products."

Deze beide uitspraken van wereld-landbouweconomen van naam hebben ons ook wel iets te zeggen, zij leren ons dat als wij mee willen met onze tijd (en dat zullen wij moeten om te kunnen blijven bestaan) wij organisatorisch en cooperatief een goede deskundige voorlichting niet meer missen kunnen.

En nu de vraag waarom het een Christelijke organisatie moet wezen. Zover zijn wij nu al, dat die vraag gesteld wordt. Och, wij zijn het al zo gewoon dat alles gebeurd op Zondag, de cattle-breeding werkt gewoon door, de melk wordt gehaald op Zondag. De dairies verwerken geen melk op Zondag, alleen de dairies die nog met bussen werken hebben nog enkele mensen aan 't werk om de melk in ontvangst te nemen. Toen de bulkcoolers hun intrede deden dachten we dat het nu wel gebeurd zou zijn met melk leveren op Zondag. Immers de dairies die in "the bulk" gingen sloten geheel op die dag? Doch het ging weer anders. De truckers halen om de andere dag de melk en ook op Zondag. De dairies zijn gesloten maar de farmer moet zijn melk afleveren en zijn bulkcooler schoonmaken. De melk blijft gewoon in de tanktruck staan tot Maandag, dan gaat ze pas naar de dairy om verwerkt te worden. Dus de dairies hebben er hier geen belang bij dat de melk op Zondag wordt gehaald. Wie dan wel? Alleen de melktrucker, die kan gewoon door gaan en hoeft op Zaterdag geen late of op Maandag vroege dienst te hebben. Dus is het enkel en alleen de vervoerder van het product die hier de baas blijkt te zijn, vanzelf in overleg met de dairy. Naar hetgeen de farmer wenst wordt niet gevraagd.

Precies eenzelfde situatie zien wij bij de melkcontrole. De controleur heeft zoveel farmers per maand dat hij de Zondag er buiten kan laten, doch bijna niemand doet dat. Zij werken 3 weken aan één stuk door en nemen dan een week vrij en ze worden gewoon op Zondagontvangen, ook door onze mensen. Wat kunnen zij er alléén tegen doen? Als men vooruit zegt dat men op Zondag geen controle wil dan wordt men bij voorbaat al niet aangesloten. En wat heeft een farmer, speciaal een die stamboekvee heeft, aan een veestapel waar geen controle op is? Dus noodgedwongen doet men maar mee. Deze punten betreffen de dairystreek, doch elders is er ook wel eens wat. De Peas-Viners werken ook rustig door op Zondag, dus gebeurd het ook dat als U een contract hebt afgesloten voor doperwten met de conservenfabriek, dat op Zondag de grote machines en de wagens op Uw farm komen om te oogsten. Zeker, er zijn gevallen dat ze U op verzoek met rust laten, dan nemen ze op die Zondag wel een ander die geen bezwaar maakt. Dat gebeurt in een enkel geval ook met de melkcontrole, doch dan zijn de heren U wel goed gezind, dan is het een gunst als ze U vrij laten. En zo is er nog meer op te noemen, doch dit is genoeg om te laten zien dat als er ergens iets krom is in plaats van recht in Canada, het hier wel is op dit terrein van de maatschappelijke samenleving. En toch stelt men de vraag: Waarom een Chr. Farmers Organisatie? Degenen die deze vraag stellen hebben ook hun argumenten, zij zeggen (en zo is het ook al eens geschreven in C.C.): wij kunnen hier toch niets aan veranderen, zijn een veel te klein groepje, er komt niets van terecht en het is nog niet zo erg met die neutrale organisatie want die vergadert jaarlijks zelfs nog met vertegenwoordigers van de kerken.

Wij zullen eerst het ene punt behandelen, dat wij een veel te klein groepje zijn, dat niets bereikt. Datzelfde hebben wij al eens eerder gehoord. Al vele jaren geleden is dat zelfs door vooraanstaande predikanten gezegd van onze Chr. Labour Organisaties. En wat zien wij heden ten dage? De Christelijke Vakbeweging gaat steeds excelsior, zij trekt sterk de aandacht van veel Canadezen en Canadese kerken, die haar uitnodigen om te komen spreken voor hun leden en dat verschillende leden van het parlement in Ottawa contact zoeken, zodat hier al niet meer gesproken kan worden van een klein Hollands groepje. Vanzelfsprekend zullen de eerstvolgende jaren het nog de Nederlanders zijn die de kern vormen van deze organisatie, vooral omdat die de ervaring hebben vanuit het oude vaderland. Doch even zeker als wij en onze kinderen Canadezen worden, zal deze labour organisatie een Can. Chr. Labour Union worden die als eerste Christelijke organisatie het terrein van het Canadese maatschappelijke leven betreedt. Het terrein dat ook in de U.S.A. om onbegrijpelijke redenen niet bewerkt en bebouwd is. Wij hopen dat wij als farmers er in zullen slagen om even actieve en bekwame leiders en full-time workers te vinden als de Christelijke vakbeweging heeft, zodat wij gezamenlijk dit grote braak liggende terrein zullen kunnen bewerken en daardom hebben beide organisaties Uw aandacht en Uw steun nodig.

En nu nog het argument dat reeds genoemd is, betreffende de neutrale farmers federation, die toch vergadert met de vertegenwoordigers van de kerken. De resultaten daarvan hebben wij U zo pas al genoemd in alles wat er gebeurt op Zondag. Blijkbaar zijn de vertegenwoordigers van de kerken toch niet bij machte geweest om deze dingen recht te zetten en naar alle waarschijnlijkheid hebben ze dat ook nooit geprobeerd. Een groot aantal van de bestaande kerken in Canada zijn humanistisch, dat is niet communistisch, het is wel anders maar toch soms niet veel beter. Het klinkt wel beter, de communist verwerpt de godsdienst, de humanist en zeker de humanistische kerkmens doet dat niet maar hij wil geen dwang of voorschriften aan de medemens, neen, ieder moet in volle vrijheid geloven wat hij wil of denkt te willen geloven, niemand mag daarbij een haar in de weg gelegd worden en meestal vinden zij dat de godsdienst niet voor de gewone door de weekse dagen is doch enkel en alleen voor de Zondag en, nu ja, een beetje extra werk op Zondag, een kniesoor die daarover valt.

Het is ook niet alleen de Can. Farm. Fed. die vergadert met de vertegenwoordigers van de kerken, neen, de machtige neutrale unions van de Labour Organisatie doen dat ook en de resultaten weet U al, precies als bij de Farmers Fed., nergens wordt het principe van de Chr. arbeider of farmer ook maar enigszins beschermd. In de week moet men zaken doen en het geloof dat is iets alleen voor de Zondag. Dan kun je naar de kerk gaan, tenminste als de zaken of het werk waar men juist mee bezig is niet belangrijker zijn. Is dat zo, dan kan men de kerk ook wel eens overslaan en in de factory wordt Zondagswerk dubbel betaald. En "samples" nemen van de melk en de veestapel controleren enz. op Zondag kan toch zo'n groot bezwaar niet zijn, daar kun je toch wel om naar de kerk, want op het platteland preekt een dominee nooit onder melktijd.

De Labour Unions en de Farm. Fed. zijn vanzelf wel neutraal, maar verwerpen de kerken in geen geval, vergaderen er zelfs mee en dat klinkt toch wel alleszins als godsdienstig. Ja, toen Paulus in Athene kwam was ook het eerste wat hij opmerkte dat de burgers van die stad alleszins godsdienstig waren, doch daar was het niet goed mee. En als Rusland, dat de godsdienst uitgeroeid heeft of althans getracht heeft die te vernietigen, toch nog Patriarchen naar de Wereldraad der kerken zendt lijkt het zelfs dat ook het communisme nog wel godsdienstig is, doch wij weten wel beter. Zeker is de propaganda van Moskou met zijn laatst overgebleven patriarchen gevaarlijk voor de wereld en de humanistische kerken, doch niet voor onze mensen die, in welk kerkverband zij ook leven, voldoende onderlegd zijn in de Christelijke, Calvinistische leer om daar niet in te trappen. Doch het humanisme en de z.g.n. neutrale organisatie is iets dat voornamelijk voor het opgroeiend geslacht lang niet zonder gevaar is. Doch als wij onze jongeren op het rechte spoor willen houden en dat moeten wij doen, dan is het niet voldoende om hen te wijzen op al dat gevaar ook van de z.g.n. neutrale organisatie. Dan hebben wij in de allereerste plaats te zorgen dat wij zelf een Christelijke organisatie hebben die door onze kinderen gebruikt kan worden om onze beginselen te handhaven en te verbreiden. Want alleen bewaren de geestelijke goederen die wij ontvangen hebben is absoluut onvoldoende, wij moeten ze uitdragen in onze omgeving, in onze samenleving, dat is onze plicht. Daarom, broeders farmers, al wie zich nog niet bij de organisatie gevoegd heeft, doe het nu, meldt, U zelf als lid en geeft Uw steun ten volle, zodat Uw organisatie zo spoedig mogelijk op volle toeren kan werken en Uw belang op elk terrein waar het nodig is behartigen kan. Wij farmers mogen de Chr. Labour beweging niet alleen laten staan in haar strijd om met onze Chr. levenswaarden door te dringen in onze Canadese samenleving. Nog steeds geldt voor ons dezelfde opdracht door God gegeven aan Abraham: "En wees een zegen".

De Chr. Farmers Federation.

•

CORRESPONDENTIE

Een lezeres, die in een onzer vorige artikelen had gelezen, dat een boekhouding noodzakelijk is op de farm, schrijft, dat zij, evenals vele farmers-vrouwen, de boekhouding bijhoudt. De inkomsten van de farm zijn echter nog niet zo, dat er een betaalde boekhouder af kan. Onze lezeres vraagt zich af, of hieruit moeilijkheden kunnen ontstaan, met name in verband met de belasting.

Hier is het antwoord:

Een direct antwoord van ja of neen is niet te geven, als wij geen volledig statement van een farm hebben, doch uit de gegevens die U verstrekt menen wij wel de conclusie te mogen trekken dat Uw gevaar voor moeilijkheden met de belasting nog niet direct zo groot is. Er is tot nu toe slechts een klein percentage van onze farmers dat belasting betaalt. Over het algemeen is hun inkomen daar te laag voor. Maar er is iets anders. Een farmer heeft als regel waardevermeerdering door vee-aanfok of verbeteringen in zijn bedrijf. Het komt voor dat farmers in moeilijkheden komen met de belastingen als zij hun farm gaan verkopen, omdat het bedrag dat dan ontvangen wordt veel hoger is dan wat ervoor betaald is, zodat zij in dat ene jaar een groot gedeelte van hetgeen zij ontvangen als belasting betalen moeten. Dit wordt voorkomen door een geregelde boekhouding en het invullen van belastingbiljetten. Als de lezeres echter naast haar boek een schoenendoos zet zoals Arie Dof heeft en daarin elk papiertje doet waar een cijfer op staat is haar boekhouding gedekt met bewijzen, en kan elke accountant die ten allen tijde voor de belasting nog gebruiken als het nodig is.

C. Verburg.

BRIEF

recommending drastic changes in federal labour legislation presented to the Honourable Mr. Justice T. G. Norris

When the representatives of the Christian Labour Association of Canada and The Committee for Justice and Liberty appeared before the Industrial Inquiry Commission as to Shipping in the Great Lakes and St. Lawrence River System (Norris Commission) on March 11th, 15,600 pages of transcript had been filled with previous testimony. Much in this voluminous record is no credit to our nation. Tales of intimidation, violence, mishandling of funds, and other illegal acts were related before the Commission during its 104 days or hearings.

The Committee and the C.L.A.C., wishing to do everything possible to promote true justice and freedom in labour relations, presented a brief recommending measures designed to protect freedom of association in union membership. It is to be hoped that the 50 pages of transcript filled with testimony presented by the Committee and the C.L.A.C., although only filling a small part of the records, will contribute to the important work of this Commission.

The two business agents of the C.L.A.C. and Mr. Rene Vanderspek, member of the C.L.A.C.'s general workers local in Clarkson, travelled to Ottawa to present the brief and other testimony before the Honourable Mr. Justice T. G. Norris. Mr. Vanderspek was prepared to testify about the difficulties he experienced while working for Canada Steamship Lines Limited. In 1956 he was informed by a business agent of the Seafarers' International Union that he had to join the Union or face dismissal. He refused to join the S.I.U because this organization does not adhere to the standards of the Word of God. He was then discharged and placed on the S.I.U.'s notorious "Do Not Ship" list. This made it impossible for him to obtain employment on the Great Lakes. The Committee and the C.L.A.C. had invited Mr. Vanderspek to testify before the Commission in order to lend added weight to the contents of the brief.

The brief composed by the Committee and the C.L.A.C. sets forth the principles to which these organizations are committed. It explains that freedom of association is a fundamental right which should be protected by appropriate legislation. Reference is made to the Preamble of the Bill of Rights and sections of the Industrial Relations and Disputes Investigation Act which guarantee freedom of association.

The brief contends that the violence, the intimidation, and the coercion under investigation by the Norris Commission are the results of dictatorial union powers. It contains specific recommendations to outlaw the closed shop, the union shop, and the compulsory payment of union dues. It further recommends that more than one union be allowed to represent the employees in one bargaining unit. *)

The hearings were conducted in the impressive Exchequer Court room in the Supreme Court of Canada building. The first part of the morning session was occupied by the testimony of two officials of Canada Steamship Lines Limited. They testified that they knew nothing about the "D.N.S." lists except what they had learned from newspaper reports.

The C.S.L. has dealt independently with the S.I.U. and has not been subjected to the same "bludgeoning tactics" (illegal walk-outs, sometimes conducted under the guise of "prayer meetings", and other obstructive action), as were other companies.

Under questioning by Mr. Charles Dubin, senior counsel for the Commission, Mr. T. Rodgie McLagan, C.S.L. president, denied that his company had played favourites with the S.I.U. He also denied that C.S.L. had offered a job to Mr. Harold Banks, S.I.U. president. Mr. McLagan explained that his men did a good job of labour relations. He said that C.S.L. faced the S.I.U. in an atmosphere of **salesmanship.** (emphasis added)

After the testimony of C.S.L. officials, Gerald Vandezande received an opportunity to present the brief. Before he got into the witness box, Mr. Joseph Nuss, counsel for the S.I.U., jumped to his feet. He questioned the need for introducing the brief into the record. He demanded to know more details about the organizations presenting the brief and expressed his misgiving about groups of people using the Commission hearing as a "souding board for their ideas." Mr. Nuss said: "We could have the wives of the trappers in Northern Quebec coming before the Commission to present a brief." Mr. Justice T. G. Norris assured Mr. Nuss that Mr. Vandezande would answer all his questions. After Mr. Vandezande had briefly described the Committee and the C.L.A.L., Mr. Nuss wanted to know the size of the C.L.A.C. membership.

In reply to Mr. Charles Dubin, Mr. Vandezande answered: "Our basic principle is that every employee should have the right to join a union of his choice and that he should not be compelled to belong to any organization as a condition of employment."

After Mr. Vandezande finished reading the entire brief, Mr. Justice Norris gave the various lawyers an opportunity to ask questions. Mr. Maurice Wright, counsel for the Canadian Labour Congress, directed the first series of questions to Mr. Vandezande. Apparently he was familiar with the history of the C.L.A.C.

Mr. Wright: Q. "Isn't it a fact that your organization actually applied to the Ontario Labour Relations Board for certification about a year ago and was denied certification?"

Mr. Vandezande: A. "That is correct, sir."

Q. "And isn't it a fact that the Board held that your organization did not qualify as a trade union within the meaning of the Ontario Labour Relations Act?"

A. "The Ontario Labour Relations Board held that our union could not be certified because it was committed to a program of Christian principles and Christian action. This was considered to be discriminatory. At present this particular decision is being appealed to the Supreme Court of Ontario."

Q. "Do you have a copy of the Board's decision with you? My understanding of the decision is not as you have outlined it. Do you have a copy of the decision with you?"

A. "I don't have a copy of the decision with me, but I will be glad to supply you with a copy."

Q. Could you undertake to forward it to Mr. Dubin?"

Mr. Wright then proceeded to question Mr. Vandezande about the exact number of locals, collective agreements, and people covered by each agreement. He also asked about the amount of dues and initiation fees charged by the C.L.A.C.

Mr. Wright: Q. "Your primary purpose, I take it from what you say in your brief, is right-to-work legislation?"

Mr. Vandezande: A. "We consider that to be a step in the right direction where we would have more freedom of association."

Q. "In the discussion of some of the things that you object to I see that you bulk all these together, the closed shop, the union shop, the hiring halls, the Do Not Ship lists - - you bulk them all together?"

A. "We feel that they are all forms of compulsory unionism."

Q. "And you see no distinction between them?"

A. "If there is a distinction, it is only a difference in degree; but essentially it is all a form of compulsion."

Mr. Wright: "All right. No further questions."

Then Mr. Nuss, counsel for the S.I.U., began a lengthy series of questions about the Committee and the C.L.A.C. Among other things, he wanted to know whether the two bodies are separate organizations and have different officers. He also questioned closely about the exact make-up of the Committee, the meetings where elections took place, the membership requirements, and other minor details. When he demanded to know the names of the Committee's officers, Mr. Justice Norris objected by saying that these names were not relevant. He said:

"Why? Why should I be bothered with them? I do not want a list of names of these people. This means nothing to me. He has given the general categories of their occupations. These people believe in what they are putting forward. Whether you agree with that; whether I agree with it, or whether Mr. Wright agrees with it is another thing. You are not suggesting there is anything sinister about this, are you?"

Mr. Nuss: "I would like to see who the people were that formed this association in 1961."

Mr. Justice Norris: "I am not interested in the names. You might want them for another purpose, I do not know, but certainly for my purposes I do not want to know their names. I do not care who they are."

Mr. Nuss then proceeded to raise further questions about the C.L.A.C. and its sources of income. After this he asked: "Have you any meeting halls?" Mr. Vandezande replied: "No, we are not that rich. We depend on the voluntary support of people."

After questioning Mr. Vandezande about various details in regard to organizing activities and grievance procedures, Mr. Nuss asked:

"Have you encouraged other unions, as you suggest in your brief, that they associate with trade unions other than yours?"

Mr. Vandezande: A. "Would you repeat that question?"

Q. "You suggested in your brief that within a bargaining unit it would be a good thing if there were various trade unions?"

A. "We have officially submitted proposals to this effect to representatives of the Canadian Labour Congress and various councils."

Q. "Yes, but I am asking you - -"

A. "When we were trying to negotiate an agreement at the time on behalf of a group of construction workers in the Chatham area. However, the C.L.C. unions refused to cooperate. They were only interested in gaining a monopoly position in Chatham."

Mr. Nuss also inquired about the C.L.A.C.'s sources of income. Mr. Vandazande explained that the C.L.A.C. receives voluntary financial support from its membership. "No one is compelled to belong to our organization or to pay fees. We leave it up to the choice of the individual worker."

Mr. Nuss: Q. "Do you receive any funds from sources other than those people who are members of your association?"

Mr. Vandezande: A. "We have subscriptions to our publication, The Guide. People can subscribe to it, $2 per year. You could send your subscription to our office."

Mr. Nuss also wanted to know whether the C.L.A.C. had a full-time representative in British Columbia. He wondered whether all the workers at Pohle Lumber Co. in Terrace, British Columbia (where a C.L.A.C.-affiliated local has a collective agreement) are members of the C.L.A.C.

Mr. Vandezande replied that the C.L.A.C. practices freedom of association and that possibly some of the workers are not members of this C.L.A.C. local.

Mr. Nuss inquired about many more details regarding frequency and methods of conducting elections, local meetings, and annual conventions. At one time he even wanted to know about Mr. Vandezande's qualifications and training.

Very few of the questions of the S.I.U. and C.L.C. lawyers dealt with the drastic recommendations contained in the brief. It can safely be assumed that these recommendations are not considered to be acceptable to the S.I.U. and the C.L.C. unions which depend on compulsion rather than persuasion and strive to establish a monopoly position for themselves. Obviously, the two lawyers were not interested in establishing freedom of association. Their questioning seemed to be aimed at attempting to discredit the Committee and the C.L.A.C. (One of the other lawyers stated afterwards in a private conversation that the two union lawyers had not been successful in this attempt. Several lawyers and other observers remarked about the favourable impression they had received from the presentation of the brief and the testimony given by Mr. Vandezande.)

Mr. Vandezande introduced the case of Mr. Vanderspek's discharge. However, Mr. Dubin, senior counsel to the Commission, advised that Mr. Vanderspek's testimony was not required. He explained that this was "just another 'D.N.S.' case" which would not shed any additional light on the investigations but would merely serve to drag out the hearings.

The Christian community should be grateful that an opportunity was given to present a witness to this important Inquiry Commission. It provided an occasion to confront this federal investigation body and the nation with man's duty to live in obedience to the Word of God. This duty has far-reaching implications, also with respect to labour legislation and labour relations. The Committee and the C.L.A.C. sought to express this truth in the presentation of their brief.

Listening to some of the evidence and watching the various participants in action made us painfully aware of the present sad state of affairs. A union leader who abuses the captive members of his union for his own selfish gains and a company president who considers human relations a matter of "salesmanship" are a dubious combination.

The Norris Commission hearings have again clearly shown that the disregard for the Biblical norms leads to disruption and exploitation. They have also demonstrated that the work of the Committee and the C.L.A.C. must be continued and expanded. Let it never be said that Christians sat idly by while the forces of unbelief were busy undermining the foundations of our society. Depending upon God's blessing, we may confidently look to the future. Much work remains to be done and many challenges must be faced. For this reason the Committee and the C.L.A.C. appeal to all for support.

H. Antonides.

*) This 12-page booklet is available for 20 cents at Box 151, Rexdale, Ont.)

A few days ago a lady was being interviewed by a C.B.C. reporter in British Columbia. The story she revealed sounded intriguing to me and so I hunted around until I was able to verify her very interesting account.

The lady's name was Anahareo, an Indian name which had a musical sound as she said it. Although she was now known by another name, her story is important and very interesting as Anahareo. The C.B.C. commentator asked especially about that part of her life which she spent with a man called Grey Owl. This name has perhaps not been heard for many years, but as an author of many books he might be remembered by anyone who loves the wilderness and the animals which inhabit it.

Grey Owl was called "The Greatest Fraud" of the century in 1938, when on the day following his death, his story was shouted in a three line heading on the front page of the Toronto Daily Star. Following this story a controversy developed among the people who had known this man and finally two publishers in England started to find out the the truth about the man, so well known as Grey Owl.

Grey Owl up to this date had been acepted as a halfbreed, son of an Appache mother and a Scottish father. He had played the role of an Indian so long that people who knew him say they believe he convinced himself he was one.

In trying desperately to prove Grey Owl had Indian blood in his veins, the English publisher discovered remarkable facts.

Grey Owl was not an Indian at all, he had been born Archibald Stanfield Belaney, on September 18, 1888, at 32 St. James Road, Hastings, England. His father was an irresponsible unreliable man deserted his wife after their second son was born and went to the United States. Archie was placed with two aunts who raised him till he reached his middle teens. He had developed a great love for animals, cowboys and Indians early in life, and it was perhaps the interest in the latter that made him want to follow his father to America. Though they tried to change his mind, his aunts finally gave him their consent and bought him a ticket to Canada. He arrived in Toronto where he worked in a dry goods store for a year. He then heard tall tales of discovery of silver in Northern Ontario and so moved to Cobalt. He was robbed by a knife-carrying prospector as he lay sleeping out of doors barely escaping with his life. A white man, Jesse Hood who was a guide, and two Indians helped him and Hood to get a job as canoemen on a hunting expedition.

They taught him how to handle a canoe, shoot partridge and find directions in the woods.

After a year in the bush Archie was a changed young man, burned by the sun and wind, hair down to his shoulders, he kept it tied like the Indians wore their hair. Tall and lean, and dressed like a woodsman, he was easily mistaken for an Indian. Although the white men noticed his English accent and blue eyes, no one questioned him as he worked at a tourist camp several years. The more he learned to know the woods, the more he loved them. His favorite friends became Indians. He spent one winter as a mail carrier by dog team between Timiskaming and Timagami, and stopped at Bear Island, where an Ojibway Indian tribe lived. Here he met Angele Uguna whom he married. His home now became a cabin on Bear Island.

After some months Archie left Angele and headed into the wilderness as a trapper near the Mississauga and Mattawgami Rivers. Lonely winters in the bush made him a silent figure and as he dressed in moccassins and buckskin he was readily taken an Indian.

He never returned to the Bear Lake cabin and his pregnant wife returned to her father's house.

Archie trapped in the Mississauga forest reserve until 1914. He heard about a war which was being waged and having joined the government Fire Rangers earlier, he and some of his fellow rangers enlisted. He went overseas and fought with the 40th Battalion and the 13th Battalion, Montreal.

Being wounded and a victim of mustard gas in 1917 he was sent to a military hospital and later returned to recuperate at the home of his elderly aunts. They remember him as a lonely man, hating war, with a dislike for England and white men, and only one desire: to return to the Canadian North.

While here he met a childhood friend, Constance Holmes, went through a wedding ceremony with her and prepared to take her back to Canada. A pension was given him after his discharge from service for medical reasons and he received $75.00 a month.

His new bride was not interested in this adventure to Canada and refused to accompany him. Deeply hurt Archie returned alone.

Reaching the Ojibway camp upon his arrival in Canada he was given tender care by the Indian women as his wounded foot and effects of the gas gave him a great deal of trouble.

He remained with them 4 yrs. and soon knew every river and creek in the north country.

At the end of his 4-year stay Archie was adopted by the tribe in a great fire-lit ceremony and given the name of Wa-Sha-Quon-Asin (Shining Beak, the Grey Owl.) At last Archie Belaney was an Indian. In 1925 he met the girl with whom this story began, Anahareo or "Pony". For some reason he told her his father was Scotch, perhaps to explain his blue eyes and knowledge of English.

Anahareo was as fond of the wild life as Grey Owl and so in 1927 they moved into a cabin in Quebec. Here he continued with his trapping until one day he found a wounded animal in a trap and prepared to end its myseries with an axe as he had often done before. Through Anahareo's eyes he suddenly saw the cruelty of which he had never been aware before.

On one of his trips into the bush he found 2 young beavers. Preparing to shoot them Anahareo stopped him and asked him to save them. They did and this was the beginning of a different life for these two Indians. McGinnis and McGinty as they named their pets, won Grey Owl's heart completely and this made him decide he would never kill an animal again except in case of extreme hunger.

Together with an Indian Joe Isaacs Grey Owl started a beaver colony. During the long winter days and evenings Grey Owl began to write. The family had moved to Birch Lake and Grey Owl had very little income. In the hope of selling them, he began to write the stories he had told Anahareo, the adventures he had, his observations on their little friends the beavers, now hibernating. In the spring he mailed them, eight thousand words worth, in the form of an article to the magazine "Country Life".

The start of the beaver colony was the source of a great deal of pleasure to Grey Owl and Anahareo. They became so friendly, would eat out of his hand and came when called. Grey Owl called them his "Little People".

The next winter he produced a book called "The Vanishing Frontier", after his previous article was accepted by "Country Life". With the assistance of J. H. Campbell of National Parks, who came to investigate the beaver stories told by Grey Owl, a beaver sanctuary was built in Prince Albert National Park. Grey Owl lived in a cabin called Beaver Lodge until he died in 1938.

Here most of Grey Owl's books were written, "Pilgrims of the Wild"", "Tales of an Empty Cabin", "The Adventures of Sajo and her Beaver People".

In 1935 Grey Owl was invited to go on a lecture tour. This proved to be a huge success and the more surprising because Grey Owl had enjoyed very little formal education. He made 200 speeches in four months. The tour was repeated in 1937. This time he appeared before the King and Queen of England. He made Radio Broadcasts to children over the B.B.C.

When at home again between tours Grey Owl pleaded with government authorities to appoint closed seasons for trapping beavers. The animals were being driven toward extinction. His views were honored and before he died Saskatchewan, Manitoba, Quebec and Ontario were to have closed seasons for beavers. His efforts are regarded as having saved hundreds of thousands of beavers.

Grey Owl is often called: the father of conservation. That is a word becoming more familiar to us the last few years.

Toward the end of his life, the pattern had not changed. He walked away from Anahareo and their little girl Dawn to "marry" a part-Indian girl Yvonne Perrier - "Silver Moon".

At the age of 52 Grey Owl kept a speaking engagement at Massey Hall, Toronto. He returned to Beaver Lodge a tired, worn out man. He died soon afterwards.

Grey Owl's memory is honoured by many, although we deplore his unchristian way of life. He was nevertheless a great man with a great mind. He will best be remembered for his efforts to eliminate cruel practices in the capturing of fur-bearing animals.

I know young people will enjoy reading his books, as well as the book, written by Lovat Dickson, called "Half-Breed", the Story of Grey Owl, Wa-Sha-Quon-Asin.

So long for now!
from Your Neighbour

THE BOOK THAT YOU SHOULD READ

"MOSTLY IN CLOVER"
By Harry J. Boyle.
(Clarke, Irwin & Co. Ltd.) 1961.
Reviewed by Mrs. T. L. Wynn.

For those of us who have come to call Canada home within the last decade, to read of rural life in Ontario as it was some 40-50 years ago is to enter another world. With our insulated houses and central heating it is hard to project ourselves into the "state of constant was against the cold" which was the countryman's normal lot from early November until mid-April. While so complicated was the whole procedure of putting down food to last through the winter, compared with our modern deep-freeze methods, that we must agree the details "hold enough inspiration for a poet."

A different yet vital world! And one with which every Canadian family should be familiar; particularly those of us more recently come to these shores, for our minds are stored with memories of other traditions and other living patterns. This is our heritage as Canadians. And there is so much of which to be proud in our adopted country's past and so much for which to thank God.

Harry Boyle has for many years penned reminiscences of his country boyhood for newspaper columns and now has woven the pick of them into a warm-hearted bedside book entitled "Mostly in Clover". Mr. Boyle is endowed with the delightful gift of lifelike description. Recalling in imagination, for instance, his feelings as a small boy on Xmas Eve he is able to conjure up in his readers feelings of his own anticipation as he lies awake in bed. "The refuge of a feather bed, which on ordinary days was a welcome insulation against the tingling cold of the bedrom, became a sort of jail on Xmas morning . . . The silence of the house was maddening." We feel a kinship with the young Harry Boyle and our heart beats quicker along with his. His description of the day itself does nothing to lessen that warm reaction. He invokes memories of our own Xmases past, as we recognize the same warm joy of close family ties despite the differnce in environment. At the same time, details of the Canadian scene give depth to our picture of rural life in Ontario at the turn of the century.

Although he sees much through the eyes of a child, Harry Boyle's word-pictures have a homey reality to them that belong to every phase of family life. Mother's culinary arts are described in such a way as to make our mouths water. Here is a picture of Sunday dinner on the farm: "Those chickens were a delight to look at. They were shaded from light golden on the breast where they had been covered with some strips of salt pork, to a deep-brown on the drumsticks. When the thread over the cavity was still there wafted up an aroma of onion and sage from the dressing." And the dessert? "Apple pie wit a flaky crust, the apples immersed in a caramel-like syrup accompanied by cheese that nipped your tonge vied for attention with pumpkin pie covered with great gobs of whipped cream."

As for "Father and Grandfather", these two characters come alive before our very eyes! We ride into town with the team and sleigh, setting off in the frosty winter landscape just as the first light is "starting to peep over the eastern rim of the valley." We smell Father's tobacco smoke and notice that already "his moustache (is) icicled and the tufts of his eyebrows (are) frosty, making him look as if he were a cousin to a frost demon." At the end of the long day we hear him humming to himself on the homeward trip, while with young Harry we snuggle "under the blanket and buffalo robe", warm inside our "cocoon of clothes", and sink back drowsily into the "arms of satisfied sleep."

In summer we watch Grandfather, who has "nondescript hair that (looks) like shredded wheat and . . . wonderful wrinkles at the corners of his eyes", carving a boat on the back stoop from a piece of cedar. We rejoice in his kindness at rescuing a "small runty puppy of indeterminate origin" from drowning, turning him into a play-mate to cheer a home-sick girl, convalescing at the farm.

But for Christian families the enjoyment of this book largely derives from its wholesome family relationships and the honours accorded to God in the observance of His day and the upholding of His Laws. "Sundays were different from other days on the farm . . . The feeling that Sunday was not an ordinary day came in the first dawning hours." True young Harry got bored in on long Sunday afternoons unless company arrived, but what a warm picture is given of the family going off to church together for morning worship. In how many homes is repeated to this day the ritual of "hygienically . . . washed necks" and ears "subjected to the tightly twisted corner of a towel, poking like a wet wooden finger into every nook and cranny"! And doesn't this sound familiar: "Mother rushed and fussed. Windows and doors that remained open all week whether we were at home or not had to be closed and locked. The church envelopes, carefully put out on Saturday night, had vanished from sight. A hat had to be adjusted and a scarf found."

I heartily recommend "Mostly in Clover", as an enjoyable nostalgic experience. Neither exciting nor adventurous, this is just the kind of book to pick up and put down in leisure hours. Divided as it is into "Winter, Spring, Summer and Fall" it offers a comprehensive and composite picture of rural Canada in days gone by. We have a goodly heritage, one of which to be proud, and we owe it to our country to be familiar with her quiet by-ways as well as her rushing highways; with her meandering streams as well as her St. Lawrence Seaway.

Leaders' Retreat of the Eastern Ontario and Quinte Leagues

The Leaders' Retreat of the Eastern Ontario and Quinte Leagues of the Young Calvinist Federation was held in Brockville, Ontario on Saturday, March 2, 1963 at 2 p.m.

The opening hymn was No. 296. Our chairman, George Klein, Federation Board Member, read Psalm 145 and led in prayer. A hearty welcome was extended to all present.

Wilma Luimes introduced the speaker for the afternoon.

As Rev. Ringnalda of Belleville reported ill, Ralph Mulder, vice-president of the Eastern Ontario League outlined the duties and responsibilities of leaders. "Leaders should accept the challenge of society leadership in humility and dependence on God for being president of a society is Kingdom work. As a member of the Church you should have a close and friendly relationship with the pastor and consistory. Such pastoral and consistorial cooperation will encourage and help you to counsel those who request or need your advice. Remember that example is an effective means of teaching. Pleasant surroundings and proper study material are very essential for good meetings. You, a specialist in youth work should keep close contact with your league and Young Calvinist Federation. Leadership which bears the stamp of God's approval will bear precious fruit."

After a sing-song and intermission, Nick Frans gave an introduction to the panel discussion on "How to promote and keep interest in the society". The panel chairman was Henry Ritskes and the panelists were Henny VanderVeer of Cornwall, Minnie VanderHoek of Kingston, John Feenstra of Kemptville and John Hoftyzer of Trenton. These young people discussed the ages and divisions of societies, discipline, and proper use of study material.

The roll call showed fifty young people from twelve societies present. Five societies were not represented.

Rev. VanderPlaat was toastmaster for the supper prepared by the Brockville girls. After some recreation and singing, Rev. VanderPlaat closed another enjoyable and worthwhile Leaders' Retreat with prayer. Wilma Luimes, Secretary, Eastern Ontario League.

ROSE-PLANTING IS FUN!

Come this June and the regal rose will reign supreme again in home gardens across the country. When the queen of the garden bursts into bloom there is little else in the garden that can compete with its beauty, color, fragrance, or the pride it gives its grower.

Early Spring begins the season for roses. It's rose planting time. To allow a Spring planting season to go by without adding many of the newer and exciting creations in the world of roses is to miss one of the thrilling aspects of rose growing. Yet, setting out bushes this Spring is but a harbinger of all the splendor and wondrous beauty that follows from the favored rose.

Spring is the perfect time too, for aspiring rosarians to discover how the very versatile rose can lend new life and vitality to the landscape and create matchless beauty inside the home. It takes just a few good, quality plants to start with to learn that the new breeds of roses are easy to grow and the rewards in stunning blooms even easier to come by. Today's roses are hardier, more vigorous in growing and flowering ability, and require much less care and attention.

Spring is also a time of discovery in the rose world. New colors, new shapes and new fashions in roses make their debut. There are many good varieties to choose from among the new introductions from the major nurseries.

Tropicana appears on the rose scene this year as the most awarded rose in history. Tropicana's long-lasting orange-red color is commanding — and distinctly new. The 4 to 5 inch flowers are generously produced singly on long individual stems, making them ideal for cutting. The bush is always well clothed with a foliage regarded as among the most disease resistant yet developed.

Royal Highness, apty named for its regal bearing, is a model of the classic hybrid tea. This winner shows long patrician buds, high centered exhibition-quality flowers and many petalled open blooms as large as six inches across. Royal Highness' color is enchanting — a whispy shell-pink center with a bit lighter tint toward the petal edges. Color lasts on the bush even in extreme heat and in home arrangements for as long as five days.

This is a good time for gardeners to tour their planting beds, making room for new rose varieties to brighten their home scene. Reserve prime locations for the prize roses of 1963, Royal Highness and Tropicana.

A budding rosarian or a veteran of long standing will find new roses for the garden this year are breath-taking in color, wide in choice and available right now from local nurseries and the rose mail-order specialists. Plant roses this Spring and plan on plenty of picture-book beauty from June through November.

ROYAL HIGHNESS, now one of the prize roses of the world with its 1963 AARS award, is the prize addition for this year's gardens. A model hybrid tea, it generously produces delicate shell-pink colored blooms of six inches across, borne individually on long stems. Buds are long and patrician. Opened flowers are classically shaped and high centered.

TROPICANA, one of the most talked about roses, will be one of the most sought after for planting this Spring. A 1963 All-America Rose winner, it produces exhibition quality hybrid tea blooms of 5" in a bedazzling orange-red color new to the rose world. Plant is free-flowering, heavily branched and clothed with remarkably disease-immune foliage.

Number Thirty-four of a Series

WIESKE'S STORY

(Continued)

by Ineke Parlevliet

Wieske waited a moment, while tears sprang to her eyes. "We were a bit nervous," she went on, "but we had agreed to be very polite and friendly to the guards. Everything went fine. The German who checked our cart was quite nice. He asked us a lot of questions for whom the food was, where we were going, how long we planned to stay, etc. It seemed as if we wouldn't have any difficulty. We felt very relieved and grateful. After all this was the test. And then, suddenly, it happened . . . We were almost on our way again, when a car arrived with some high officers. All at once the soldier who had checked our cart — I still didn't quite understand it — changed his attitude completely. A moment ago he had been correct and human and now he became the prototype of a real Nazi! He started to shout and to curse as if we had insulted him terribly. How did we dare to deprive so many people in our country of their food? We never could have saved this much from our own rations! It was nothing less than treason to buy on the black market or to refuse to hand over the required share of the crop to the Ortskommandantur. He deserved a bullet for a thing like this and he could not understand how we ever dared to believe that we could transport this food to the place we wanted. The Germans ruled the country and it was about time that we realized it. It was up to them to divide the food and to fix the quantities for our ration books . . . He went on like this for quite a while, calling us names and swearing like a trooper. Jenneke and I were stunned. We were speechless. Then I heard one of the officers laugh. With visible delight he watched this performance and at that moment I knew by intuition why that soldier carried on like that. He was apparently afraid of the big shots, and wanted to make a good impression. Then I knew that our case was hopeless. Still shouting and cursing the soldier ordered us to put every bag and can on the ground. Then he gave us permission to go on. All I managed to slip into my pocket was a package of butter and a piece of cheese. It must still be in my coat . . ."

Everybody had listened with increasing tension although they already knew the ending to Wieske's story.

"Was it not possible to talk to those officers about it?", Mrs. van Dongen asked.

"We tried," Wieske answered. "But the men did not even want to listen to us. Regulations were regulations, one of them said and we should be happy to be able to clear out without a fine. So we left . . . I have never, never felt so miserable and forsaken then at that moment. Leaving all that food behind with those Mofs, and knowing you were starving here, was an unbearable thought. We sat for more than an hour on the slope at the river in the wet and cold snow, crying our eyes out and discussing further plans. Jenneke didn't want to go on. She couldn't face her parents with empty hands, and as one of her children still felt sick, she decided to return home. I did not know what to do. But I was so anxious to hear news about Dick and to read his letters from jail, that I h a d to go on. I don't know how often on my way I regretted this decision . . .

"Were you afraid all by yourself, Wieske?", Dick asked, while he put his arm around her shoulder.

"No . . . it was not that . . . But I felt terribly lonesome, depressed and downhearted. I kept seeing the disappointed faces of the whole family before me . . . It made me feel so bad . . . I was tired, cold and above all I had lost my spirit. As soon as I had crossed the Yssel I met new mysery. Oh, this was terrible . . . If I had read about it, I would not have believed that things like this could happen in our country. In China, yes, or in India or Brazil, but not in Holland. Even now that I have seen it with my own eyes, I sometimes wonder if it really happened or if I was suffering from hallucinations . . ." Her voice trailed away.

"What was it, Wieske? Tell us!", Rita asked hoarse with emotion.

"These people . . . all these poor, starving people, hunting for food. "It was so tragical, so tragical . . .", Wieske said half crying. "Hordes of people. They came from Amsterdam, Rotterdam, Den Haag, Utrecht, Haarlem and many other cities. Men and women, even children and old people, walking, or on old bikes, pleading for food, for a meal, for a slice of bread at every farm they came to. Some had a cart just like myself; they hoped to get enough food to bring home to their relatives. Sometimes they got a bag of potatoes, wheat or dried vegetables, but often they got nothing. The farmers at this side of the Yssel did not have much left themselves. So many people came, day after day, week after week, one farmer told me. Often these people did not even have a place to spend the night, only a cold barn . . . I have seen women carrying big suitcases with them, filled with linen, jewelry, silver, baby clothing, etc., which they wanted to exchange for food. The farmers were hardly interested. The ones who wanted to help, would do so anyway and the ones who would not or could not, were either already loaded with gifts or were not in need of these things. They were mostly women, older children and old people. Of course, it was too dangerous for the men to undertake such a trip. They could be picked up anywhere . . . One day I saw how a man of about sixty years, pushing a cart, collapsed. When I wanted to help him, he had already died. A heart attack. I have seen three more like that . . . It was frightening and it made me sick. Wherever I slept, people were good to me and gave me a warm meal and lunch for on the way. But the more misery I saw, the less I could eat and the last day I gave my lunch to a boy of fourteen years, who was desperately hungry. That's why I fainted I guess when I finally arrived here . . . And all the time I thought that I should have gone back with Jenneke . . . until this morning when I saw Dick. It was such a wonderful surprise . . ." Wieske buried her head in Dick's arms, and again she cried softly in compassion and happiness.

No one said a word, everyone was deeply moved. Yet, deep within they were indignant, and furious at the Germans, blaming them for their present conditions.

It was Dick who broke the silence after Wieske had told her story. "Those rotten Mofs! They get meaner by the day! Just to show off their power and authority they use every trick in the book . . . never mind the cruelty and injustice of their measures. All those Nazi's are the same. They butter up the big shots and abuse those with less authority. That's the rule they go by. You can't depend on them . . ."

"How miserable . . ." Aunt Henny sighed. "No wonder you couldn't stand the strain any longer, Wieske. But I admire you for your perseverance."

"Were you and Jenneke the only ones who had to hand over your food to the Germans?", Annelies wanted to know.

Wieske shook her head and added some details to her story, while everybody listened with increasing indignance. Only Mrs. van Dongen's thoughts wandered away. Before her eyes appeared Wieske's cart, loaded with the most precious victuals. They could have have lived on it for weeks . . . It would have been such a great help . . . Why did God permit those Mofs to seize Wieske's food? If only the officers had arrived a few seconds later, nothing would have happened. It was maddening. And there was nothing one could do. You just had to accept it. There was not one you could appeal to. No one. Justice was a thing of the past. Dick's voice brought Mrs. van Dongen back to reality.

"I will be careful myself. After all I should have been back in camp last night and had better clear out before the Mofs come after me. You never know how quick they act. Dad was wise to go back to the Boersen's. I will leave right now and go to Doornbos."

"That's the best, Dick. Wieske can visit you there off and on as long as she's staying with us. I'll get your things ready and . . ."

At this moment the doorbell rang, long and penetrating. It was as if an electrical shock went through each member of the family. Since the last few years of the occupation it was more or less a gentlemen's agreement between the citizens of Waterdam that they would use each other's bell sparingly and modestly, indicating to the inhabitants that their own people were at the door. For a few seconds no one made a move or said a word. Dick turned as white as a sheet. Then he sprang to his feet and without hesitating any longer took the stairs in four big steps. He was sure that it meant trouble for him again. Meanwhile Albert had sneaked to the front window.

"There are two Germans on the steps," he reported, trembling all over. Wieske started to cry. "It's all my fault," she sobbed. "If I hadn't come Dick would have been on his way to Friesland."

"Rita, hurry! Help Dick to get into the closet . . . I'll try to keep the soldiers at bay . . . The rest, behave as normal. Don't let on that Dick has been here. Pretend as if you don't know any better than that Dick is still in the camp . . ."

(To be continued.)

TEACHERS WANTED

The Duncan Christian School will be in need of a

QUALIFIED TEACHER

for the lower grades for the 1963-1964 schoolyear. All information wanted will gladly be given by the secretary: H. D. Dykema, Box 11, Cowichan Station, B.C.

The Jarvis Canadian Christian School will be in need for

TWO TEACHERS

qualified preferred, for the lower grades, 30 and 25 pupils, by Sept. 1, 1963. Please send applications to Mr. A. Norg, R.R. 4, Hagersville (Ont.).

The Calvin Christian School at Clinton, Ont. invites applications for a

TEACHER

for the lower grades. Experience preferred. Sec.: K. VandenHeuvel, R.R. # 2, Goderich, Ont.

The John Knox Christian School of Woodstock will be in need of

A PRINCIPAL

for our four rooms school, commencing September 1963. Please state experience and qualifications to, S. Visser, 50 Finkle St., Woodstock, Ont.

The John Knox Memorial Christian School of Fruitland, Ont. needs a

QUALIFIED TEACHER

Please address inquiries or letters of application to John E. Top, Principal, Box 27, Fruitland, Ont.

Immanuel Christian School of Aylmer is in need of

A TEACHER

for grade one and two. Applications, stating age, qualifications and references may be sent to the principal, Mr. J. Petrusma, R.R. 1, Aylmer, Ont.

Calvin Memorial Christian School in Ct. Catharines will be in need of a

PRINCIPAL AND TWO TEACHERS

for the schoolyear 1963-1964. One teacher for grade I or other primary grade and one for the intermediate grades. Apply to: A. Vandermaas, M.D., 10 Norris Place, St. Catharines, Ontario.

The JOHN KNOX CHRISTIAN SCHOOL of BRAMPTON, ONT. will be in need of a

VICE-PRINCIPAL

and

TWO TEACHERS

for grade 1B and grade 2. Qualified teachers preferred.

Please send your applications to the secretary T. C. Wendel, P.O. Box 84, Brampton, Ont.

Due to increased enrollment the Springdale Christian School Bradford, 30 miles North of Metro Toronto is in need of

TWO TEACHERS

for grades 1 and 2, approx. 25 pupils, and intermediate grades, approx. 25 pupils. Please apply to John Rupke, R.R. # 1, Kettleby, Ont.

Dundas Christian School will need

2 TEACHERS

for the 1963-1964 schoolyear. One for the intermediate grades and one for the lower grades. Experience preferred. If interested please contact Mr. J. Stronks, Principal, % Dundas Christian School, R.R. # 2, Dundas, Ont.

The Brantford Christian School Society, Brantford, Ontario, opens their school September, 1963 and requires

A PRINCIPAL AND A TEACHER

To those applicable please write or phone collect: J. Balyns, 56 Proctor Ave., Brantford, Ontario. Phone: 753-9943.

The Thunder Bay Christian School Society, Fort William, Ont., is in need of

A THIRD TEACHER

for the schoolyear 1963-64. Letters of application or information to be sent to the Secr. T. Bakker, Hymers, Ont.

Wallaceburg Christian School is in need of a

TEACHER

for the lower grades, by the first of Sept. 1963. Please contact Fred. J. Feddes, R.R. 3, Wallaceburg (Secr.).

Abbotsford Christian School will need a

TEACHER

for one of its primary grades beginning in Sept. Approx. 30 pupils. Please, send all inquiries and applications to Mr. John Kampman, Prin., Box 718, Abbotsford, B.C.

Beginning the next schoolterm, the Canadian Christian School of Smithers, B.C. will be in need of

A QUALIFIED TEACHER

for grades one and two. All information wanted will gladly be given by the Secr., B. W. Kruisselbrink, Box 773, Smithers, B.C.

The Ladner Christian School is in need of

A TEACHER

for the medium grades 3 - 5 for the coming schoolyear. Kindly send your application to Mr. W. Luymes (secr.), 6819 River Road, R.R. 3, Ladner, B.C. S.W.

Drayton Calvin Christian School is in need of a

TEACHER

for the intermediate grades. Applications to be sent to G. Lubberts, Secr., R.R. 2, Drayton, Ont.

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Fruitland, Ont., J. Vriend te Simcoe, Ont.

te Collingwood, Ont., G. J. Hoytema te Dunnville-York, Ont.

te Holland, Iowa, U.S.A., en te Palo Alto, Calif., U.S.A., H. Bouma te Granum, Alta.

REV. VAN DEN POL WEER THUIS

Rev. H. J. Van den Pol, predikant van de Second Christian Reformed Church te Sarnia, Ont., is naar wij vernemen, ontslagen uit Pine Rest Christian Hospital, te Grand Rapids, Mich.

Rev. Van den Pol is enige weken wegens overspanning in Pine Rest verpleegd **geweest.**

INGEZONDEN

NIEUWE BERIJMING VAN PSALM 84 VERS 1

"Hoe lief'lijk hoe vol heilgenot
was ons naar luid van Gods gebod
De opgang naar de tempelzangen!
Maar tegenwoordig leert men
boud:
De kerk van onverkorven hout
Kan best de Woord-dienst eens
vervangen.
Doe vrij aan sport en spel maar
mee.

Maar ach . . . . "Quo Vadis Dominee" . . . ??"

Vader van een Immigrant

QUALIFIED TEACHERS

needed to fill expected vacancies in all three departments of grades 1 - 10. Address: Knox Christian School, Bowmanville, Ontario.

HOLLAND MARSH, ONT.

In immediate need of a

QUALIFIED TEACHER

for grades 3 - 4 for present schoolyear. Also qualified teacher for grades 1 - 2, and qualified teacher for grades 3 - 4 for te 1963-64 schoolyear. Please send applications or requests for more information to Mr. R. W. Van Dyke, R.R. # 2, Newmarket, Ont.

The Calvin Christian School of Trenton is in need of

A TEACHER

for middle grades, by the first of September, 1963. Please contact A. Den Ouden (Secr.), R.R. 5, Trenton, Ont.

TIMOTHY CHRISTIAN SCHOOL

of

Toronto

is in need of a

PRINCIPAL and TEACHERS

Please send applications to Mr. Enno J. Meijers, 8 Byng Ave., Rexdale, Ont.

EEN POLITIEKE PARTIJ MET "BEGINSEL"

Ruim een maand nadat het Canadese volk ter stembus trekt, zal Nederland een nieuwe volksvertegenwoordiging moeten kiezen. Tot voor kort waren er twaalf politieke partijen in Nederland, maar dit aantal is thans gestegen tot achttien.

Een van de nieuwe partijen heeft zich, volgens inlichtingen van de Nederlandse ambassade, gewijd aan "veilig verkeer en 100.000 nieuwe woningen per jaar."

Wat men al niet tot politieke doelstelling kan verheffen . . .

"HET DORP" IN HOLLAND

Dear Sirs:

In the February 8 issue of Calvinist-Contact we read in "Letter from Holland" (page 2) that the American magazine Life offered a 25 day trip to America for the best essay on "Het Dorp".

We wonder if you could tell us where Mrs. Tjits Veenstra got this information.

It is THE KNICKERBOCKER Magazine who is making this gesture. Mr. Albert Balink, Editor of The Knickerbocker launched the initiative of a composition contest on "Het Dorp" for children in The Netherlands.

It was decided that the two (which was later changed into three) children who sent in the best entry would be awarded with a 25 day trip to the United States this summer, one day for each year The Knickerbocker exists.

We also noticed that, in the same item, one of the names of the winners was incorrect. We give you hereby the correct names:

Arthur van Schaik
Marianne Boissevain (not Wassenaar) and
Ieme van der Poel.

We would appreciate it very much if you could rectify both errors in one of your future editions.

We want to thank Miss Wurth for this correction. ....Editor

TEACHERS NEEDED

in

Lethbridge, Alta.

Immanuel Christian School, Lethbridge, Alberta, is expecting to double its enrolment in 1963. We will need four additional teachers to provide for this increase and to fill expected vacancies. We offer an above average salary schedule and attractive fringe benefits. If you are interested, write for additional information to:

Mr. John Nieboer, Principal
Immanuel Christian School
9th Street and 6th Ave. N.
Lethbridge, Alberta.

DIPLOMATIEKE BETREKKINGEN TUSSEN NEDERLAND EN INDONESIE HERSTELD

Van de Nederlandse Ambassade in Ottawa vernamen wij, dat de Nederlandse en Indonesische regeringen tot overeenstemming zijn gekomen, om de diplomatieke betrekkingen tussen de beide landen te herstellen. De onderhandelingen, die tot dit herstel hebben geleid, kwamen tot stand via de Secretaris-Generaal van de Verenigde Naties.

De Nederlandse regering heeft bekend gemaakt, dat het herstel van de diplomatieke betrekkingen een feit was geworden. (De Indonesische regering had deze betrekkingen op 17 augustus 1960 verbroken.)

UNIEK WAARSCHUWINGSSYSTEEM VOOR HET VERKEER

Het Britse ministerie voor verkeer gaat proefnemingen doen met een nieuw waarschuwingssysteem voor het autoverkeer.

Langs de autoweg Bristol-Birmingham zal over een afstand van ca. 30 mijl een reeks borden worden geplaatst. Deze borden bevatten drie waarschuwingslichten: mist, ijs, ongeluk.

De borden staan in verbinding met politieposten. In deze posten kan men ergens op een knop drukken en dan flitsen de gewenste waarschuwingslichten aan. Indien de proefnemingen slagen zal men overwegen om dit unieke systeem langs alle grote verkeerswegen aan te brengen. Misschien wordt Engeland het eerste land ter wereld waar de automobilisten dag en nacht "beschermd" worden tegen ijs, mist en ongelukken.

More subscribers is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand!

The John Calvin School of Strathroy, Ont. (Five Rooms) will be in need of

A PRINCIPAL

and

2 TEACHERS

for the 1963-'64 season.

Please send your applications to the Secr., Mr. J. Faber, 444 Metcalfe Street, Strathroy, Ont.

The Calvin Christian School of Hamilton

IS IN NEED OF

2 TEACHERS

FOR GRADE 3 AND 4

Send applications, stating qualifications, to:

Mr. L. Witvoet, 38 Malton Drive, Hamilton, Ont.

Sarnia Christian School, Inc.

The Schoolboard invites

QUALIFIED TEACHERS

who would like to serve on the staff of its school te send their applications stating full particulars to the Principal Mr. A. Hengstman, 764 Murphy, Sarnia, Ont.

Willowdale Christian School

requires

TWO QUALIFIED TEACHERS

for primary grades. Ability to teach music is recommendable.

Send applications to:

S. Smilde,
367 North Taylor Mills Dr.
Richmond Hill, Ontario.

The "TIMOTHY CHRISTIAN ELEMENTARY SCHOOL" of BARRIE, ONT., will be in need of

TWO TEACHERS

for the 1963-1964 season. Experienced teachers preferred. Please send all correspondence to the Secr. Bert Schaly, R.R. # 1, Thornton, Ont.

KINGSTON, ONT.

"Calvin" National Christian School is in need of

1 Principal

2 Teachers

(preferably experienced)

New modern school to be opened in Sept. '63. Kingston is a centrally located city of 50,000, near the 1000 islands and is the home of Queen's University.

Reply, stating age, experience, etc. to Mr. S. Vandermeer, (corresp. secr.), 27 Wolfe St., Kingston, Ont.

De Telefoon

—Ring, daar gaat dat vervelende ding weer. Katrien kijkt me afwachtend aan: —Toe, Arie, neem jij nu de phone eens aan. Ik heb het al een paar keer gedaan vanavond. Met een diepe zucht leg ik mijn boek neer en hijs me uit de luie stoel. Moeizaam strompel ik naar de keuken. Als ik mijn hand uitsteek naar de haak, houdt het bellen op. Ik grom wat en zet weer koers naar de kamer en naar de stoel. Op het ogenblik, dat ik neerdaal, begint de telefoon weer te bellen. Thans uit ik een onwelvoeglijk woord. Ik ren naar de keuken, ruk de haak van het toestel en brul: —HALLO???

Een vriendelijke stem antwoordt, dat Ger aan de lijn is, en vraagt of Katrien nog niet naar bed is, en zo niet, of ze haar even spreken mag. —Even, he? merk ik op met een bitterende hoonlach.

—Arie, haal jij Katrien nu maar op, dan ben je een beste kerel . . .

Wederom begeef ik me naar kamer en stoel en met barse stem zeg ik tegen mijn vrouw: —Het is om jou te doen. Je vriendin Gerda. Ik zie je morgenochtend wel weer, want over een uur ga ik naar bed.

Een ogenblik later hoor ik Katrien praten en lachen, een stoel bijzetten, en lachen en praten . . . Het zal inderdaad de vraag zijn, of ze binnen een uur klaar is. Want als die vrouwen met elkaar aan het woord zijn!

Ik zit nog een poosje na te denken over de telefoon. Wat een uitvinding is het toch! En wat een diepe hekel heb ik aan het vervelende ding! Dat apparaat ontneemt je je rust. Het verhindert, dat je je eens helemaal kunt terugtrekken op huis en gezin. Meestal, als je hoort bellen en je neemt de haak op, is het om een van de huisgenoten te doen. Zelf word ik maar weinig gebeld. En als men mij moet hebben voor de phone, is het meestal voor iets onprettigs of onbeduidends. Nee, de telefoon kan me gestolen worden! En al die tijd, die de kinderen doorbrengen met eraan te hangen! Soms maken ze met vrienden of vriendinnen samen hun huiswerk: telefonisch!

Zelfs de jonsten van tien en twaalf jaar maken al ruim gebruik van het toestel. Zij protesteren luid mee met de overige huisgenoten, wanneer ik zo nu en dan voorstel, om dat huisvredebreukapparaat weg te halen en weer terug te keren tot de rust van vroeger.

Katrien zegt, dat ik een "phonecomplex" heb en dat ik op dit gebied bepaald abnormaal geworden ben na het RCA Victor-geval. En daar zit wel iets waars in, want die zaak heeft mij indertijd hevig aangegrepen.

Het ging zo: Op een avond tijdens de gezinsmaaltijd wordt er opgebeld door een heer, die Mr. Dof persoonlijk wenste te spreken. Ik dus naar de haak en vragen met wie ik het genoegen heb. Die meneer deelt mij mee, dat er een wedstrijd aan de gang is van de grootste RCA Victor-dealer van de stad en dat ik, Arie Dof, uitverkoren ben om er aan mee te doen. Alles wat ik te doen heb is het beantwoorden van een eenvoudige vraag. Is het antwoord goed, dan heb ik de prijs. Luister goed ...

Met wilde gebaren en fel gefluister maak ik het gezin er op attent, dat ik geëxamineerd word voor een wedstrijd en dat ze me moeten helpen.

Vrouw en kinderen laten groenten en aardappelen in de steek en verdringen zich om het toestel.

—Ready, mr. Dof? zegt de stem: —Hier komt de vraag: —Wie is de president van de United States?

—Kennedy! schreeuw ik in de haak.

Het hele gezin juicht en de man aan de andere kant van de lijn deelt in het enthousiasme. Verrukt deelt hij me mee, dat ik een grammofoonplaat heb gewonnen en of het goed is, dat hij hem straks even komt bezorgen.

Natuurlijk is dat goed. Voldaan zet ik me weer neer achter de piepers. Ik ben de held van de familie. Ik heb een prijs gewonnen!

Tegen acht uur werd die bewuste avond de plaat thuis gebracht door de wedstrijdleider en voordat het half tien was, had de man mij twaalf andere platen en een nieuw stereo-set verkocht, dat voor een prijs — naar later bleek — die ruim veertig dollar hoger lag dan het gemiddelde.

Mijn roem is toen overgeslagen in mijn schande. Sindsdien heb ik volgens mijn vrouw dat "phonecomplex".

De telefoon wordt misbruikt voor propaganda door vele minderwaardige lieden, die met allerlei handigheidjes hun producten aan de man zoeken te brengen. Elke keer, dat ik een vreemde stem hoor over de telefoon, word ik al schuw en leg ik mijn hand op mijn portemonnaie. Katrien merkte onlang op, dat ik een bepaalde vijandige blik in mijn ogen heb, wanneer ik naar de telefoon loop.

Maar het is ook, alsof het juist mij altijd moet treffen. Want men moet niet denken, dat alleen die RCA Victor man misbruik heeft willen maken van mijn onnozelheid. Welnee! Een maand of wat geleden was ik alleen op een avond. Dat wil zeggen, dat de jongsten naar bed waren, de oudsten de deur uit en Katrien naar de vrouwenvereniging.

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

Toen ging de telefoon. Ik nam de haak op en sprak achterdochtig: —Hallo? Het bleek een zekere Mr. Sweetman te zijn, die me vertelde, dat hij een lijst had van de leerlingen van alle scholen en dat hij had gezien, dat ik twee kinderen op de Christelijke school had. Meneer Sweetman verklaarde, dat hij het prachtig vond, dat ik mijn jongens naar een Christelijke school stuurde en dat het hem bekend was, dat het onderwijs daar op hoog peil stond. Hij bewonderde de liefhebbende ouders, die een eigen Christelijke school voor hun kinderen stichtten. Aaangezien het hem nu bekend was, hoe belangrijk Mr. Dof het achtte, dat zijn kinderen goed onderwijs en een goede opleiding ontvingen, wilde hij graag eens even langs komen om over deze zaken te spreken. Kon hij misschien dezelfde avond nog komen?

Diep getroffen door zoveel hartelijkheid en zoveel onverwachte sympathie voor de Christelijke school nodigde ik Mr. Sweetman uit, om maar meteen te komen. Een half uur later was hij er al. Om kort te gaan: Hij wilde me een encyclopaedie verkopen voor honderd-vijf-en-dertig dollars. Ik moet wel een onaangename indruk op hem gemaakt hebben, want met een half uur was hij ook weer vertrokken. Bij het koele afscheid, waarbij hij zijn schone naam helemaal geen eer aandeed, liet hij duidelijk merken, dat hij zich in mij had vergist en dat hij mij een ontaarde vader achtte.

Voldaan, omdat ik de aanval had afgeslagen, vertelde ik de geschiedenis aan mijn echtgenote. En in mijn overmoed gaf ik een ferme klap op het kleine monster in de keuken, de verachtelijke telefoon. —Ping! antwoordde het ding uitdagend . . .

Verleden week was er een dame aan de telefoon, die naar mij vroeg. Ze had een zachte en overredende stem. Het was, alsof ze zong. Katrien luisterde toe met een enigszins wantrouwend gezicht, hetgeen mij inspireerde, om extra vriendelijk te zijn. Toch liep ik er niet in. De dame vroeg me, of ze een afspraak mocht maken voor Mr. Kennelworth, een persoonlijke vriend van Leslie Pearson, die gaarne de noodzaak van een liberale regering met mij en mijn vrouw zou komen bespreken. Beleefd, doch vastbesloten deelde ik de muzikale stem mee, dat ik het bezoek niet kon ontvangen.

Toen het gesprek beëindigd was, merkte Katrien op: —Je kunt toch ook nog wel aardig doen zo voor die telefoon . . .

Het is, alsof het apparaat in de keuken het ruikt, dat ik het over hem heb. Want daar rinkelt hij weer. Er is niemand in de buurt, die hem aanneemt, dus ren ik maar weer naar de keuken. —Hallo? zeg ik kort en scherp.

—Is that Mr. Dof himself? vraagt een liefelijke vrouwenstem. Moet U eens horen, Mr. Arie, we zijn bezig met een grote nationale wedstrijd. Ik zal U een vraag stellen, en als U die correct beantwoordt, wint U een prijs. Wat is de hoofdstad van onze provincie Alberta?

—Zaltbommel! roep ik woest in de haak.

—Pardon me? Zei U: —Edmonton? Dat is juist, Mr. Dof. Wel gefeliciteerd! U hebt de prijs gewonnen: Het eerste deel van de beroemde encyclopaedie "Knowledge for All", dat U helemaal gratis ontvangt, als U de andere delen er bij neemt voor honderd-vijf-en-dertig dollars!

Woedend hang ik op.

—Ping! zegt het verdraaide ding . . .

Arie.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B., Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

"CALVINIST - CONTACT"

PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 4.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel. Alle Bijbelse personen, geografische namen, alles wat betrekking heeft op de afzonderlijke Bijbelboeken, cultus en maatschappelijk leven van Oud-Israël, de in de Bijbel genoemde gebruiksvoorwerpen, dieren, planten enz. kunt U hierin vinden met een kort-en-bondige omschrijving. Een uitstekende gids door de Bijbel.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

HERLEEFD VERLEDEN, door Prof. A. Sizoo.
Een boekje over de Grieks-Romeinse oudheid dat de aandachtige lezer een beter begrip zal bijbrengen van de wereld waarin wij thans leven.

HET CALVINISME (Stonelezingen), door Dr. A. Kuyper.
Iemand die het Calvinisme wil leren kennen mag niet nalaten deze "stone lezingen", die door Dr. Kuyper in Princeton (Amerika) in het jaar 1898 gehouden zijn, te bestuderen.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

LUTHERS WERKEN
Luthers werken zijn niet erg bekend en toch zo erg belangrijk. Ds. Impeta geeft in dit boekje de vertaling van: "De Babylonische gevangenschap van de Kerk", "Brief aan Paus Leo X" en "De vrijheid van een Christen".

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

HEL EN HEMEL VAN DACHAU, door Ds. J. Overduin.
Een boekje waarin de verschrikkingen van het concentratiekamp Dachau gedurende de tweede wereldoorlog worden beschreven, maar waarin vooral ook uitkomt de heerlijkheid van een onwankelbaar geloof in God, zodat het hemelleven reeds aanvangt temidden van Helse tyrannie.

KAART VAN KERKELIJK NEDERLAND, door Dr. C. N. Impeta. (Beschrijving van verleden en heden der Remonstrantse Broederschap.)
Ds. Impeta geeft in dit boekje een objectieve beschrijving van de meer dan 50 kerken in Nederland. (Geschiedenis, grondslag, organisatie enz.) Een zeer interessant boekje voor meelevende kerkmensen.

OOK U SPREEKT GRIEKS EN LATIJN, door Prof. Dr. A. Sizoo. (Hoe Griekse en Latijnse worden in de Nederlandse taal zijn opgenomen.)
De Nederlandse taal bevat heel wat z.g.n. geïmporteerde woorden, waaronder ook Grieks en Latijn. Dr. Sizoo schrijft hierover op boeiende en populaire wijze en heeft het zodoende gemaakt tot een leerzaam boekje.

VAKBEWEGING EN MAATSCHAPPIJ, door Dr. W. Albeda.
Mensen die hier actief zijn in de "Labour Organizations" kunnen nog wel wat leren van dit boekje.

KLIMATOLOGISCH, door G. Th. Rothuizen.
Een verzameling gedichten naar thema.

BILDERDIJK, door Martien J. G. De Jong.
Een bibliografie over Bilderdijk, die een van de geleerdste mannen was van zijn tijd, en leefde in de dagen van het Réveil. Dit boekje geeft behalve een levensbeschrijving tevens een indruk van zijn voornaamste werken.

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put again the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A Clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The Personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.